

บทที่ 4 ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง กระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร์” ของ ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน กับหลักพุทธศาสนา ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์ ละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร์” โดยบันทึกขั้นตอนกระบวนการสร้างสรรค์ละคร การจัดแสดง ณ โรงละครเกตราลัย คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งหมด 3 รอบ และสำรวจความคิดเห็นของผู้ชมต่อละครเพลงเพื่อเยาวชนเรื่อง ลูกเปิดซีเหร์ ประมาณ 250 คน เพื่อศึกษาสารัตถะและสุนทรียรสในการรับชมละครของผู้ชม โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชนอายุ 13-24 ปี และผู้เชี่ยวชาญด้านละครเวที

โดยผู้วิจัยนำเสนอผลงานวิจัยผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนเตรียมการแสดง (Pre-Production)
 - 1.1 การสร้างสรรค์และพัฒนาบทละคร
 - 1.2 การสร้างสรรค์รูปแบบการนำเสนอ
 - 1.3 การคัดเลือกและฝึกซ้อมนักแสดง
 - 1.4 การออกแบบองค์ประกอบในการแสดง
 - 1.5 การประชาสัมพันธ์
2. ขั้นตอนจัดการแสดง (Production) นำเสนอผลงานทั้งหมด 3 รอบ ในวันที่ 16-17 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2556 ณ โรงละครเกตราลัย คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีผู้ชมทั้งสิ้นประมาณ 250 คน
3. ขั้นตอนหลังการแสดง (Post-Production) นำเสนอผลการสำรวจทัศนคติของผู้ชมจากแบบสอบถามการประเมินผลงาน และการสัมภาษณ์ผู้ชม ผู้เชี่ยวชาญและนักแสดงเยาวชนที่ร่วมแสดงละครเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร์”

1.ขั้นเตรียมการแสดง (Pre-Produciton)

1.1 การสร้างสรรค์และพัฒนาบทละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซี่เห่” มีแนวคิดในการสร้างสรรค์บทละคร คือ

1.1.1 บทละครจะต้องมีกลิ่นอายของวรรณกรรมเรื่อง ลูกเปิดซี่เห่ ของ ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน ซึ่งเมื่อเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายจากเด็กเป็นกลุ่มผู้ชมเยาวชนในช่วงอายุ 13-24 ปี จึงต้องมีการปรับเปลี่ยนในเรื่อง พัฒนาการทางภาษาและมีการเปลี่ยนแปลงตัวละครจาก “ลูกเปิด” ให้เป็น “เด็กสาว”ในวัยเดียวกันกับผู้ชม โดยคงแก่นของเรื่องลูกเปิดซี่เห่เอาไว้และสร้างองค์ประกอบในการเล่าเรื่องให้มีสถานการณ์เปรียบเทียบเช่นเดียวกับในนิทาน

ตัวอย่างที่ 1 บันทึกการพัฒนาบทละคร

ร่างที่ 1 บทเกริ่นนำ

เสียงแม่เล่านิทานให้ลูกฟัง : “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีลูกเปิดซี่เห่ตัวหนึ่ง มันเกิดมาไม่เหมือนพี่น้องของมัน ใครๆก็พากันบอกว่า ลูกเป็นตัวนี้น่าเกลียดเสียจริง....”

ร่างที่ 5 บทเกริ่นนำ

เสียงแม่เล่านิทานให้ลูกฟัง : “แม่เปิดตัวหนึ่งกำลังนอนอยู่ในรัง เฝ้ารอให้ลูกน้อยออกมา แต่ไซ้ใบใหญ่ที่สุดยังคงวางอยู่ที่นี้ จะใช้เวลาานอีกสักเท่าไรหนอ.....ลูกเปิดตัวสุดท้อง ตะกุกตะกายออกมา เป็นตัวที่ทั้งใหญ่ ทั้งซี่วีวีซี่เห่หน้าเกลียด กลายเป็นตัวตลกของใคร ในลานเปิดไปโดยปริยาย”

บทเกริ่นนำร่างที่ 1 นี้ ผู้วิจัยได้แนวคิดจากการเล่านิทานก่อนนอนให้ลูกฟัง โดยภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เด็กเข้าใจง่าย เมื่อเริ่มต้นว่า “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...” จะให้ความรู้สึกว่าเป็นการเริ่มต้นของนิทาน และการใช้ภาษาแบบง่าย สามารถสื่อสารให้เด็กเข้าใจได้ง่าย แต่เมื่อมีการเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายจากผู้ชมจากวัยเด็กเป็นวัยรุ่น ผู้วิจัยจึงคิดว่าควรใช้ภาษาจากวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซี่เห่” ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน ที่แปลโดย วชิรินทร์ อัมพันธ์, เพ็ญศักดิ์. ไม่เพียงแต่จะได้ภาษาที่เหมาะสมแก่ผู้ชมที่โตขึ้น แต่ยังได้อรรถรสจากภาษาที่สละสลวยในวรรณกรรมอีกด้วย

1.1.2 บทละครต้องมีการแทรกหลักธรรมทางพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับคุณค่าและความงามในชีวิต โดยวิธีการบูรณาการหลักธรรมในศาสนาพุทธ กับวรรณกรรมระดับโลกซึ่งมาจากปลายปากกานักเขียนชาวเดนมาร์ก ต้องสร้างจุดเชื่อมโยงที่ทำให้เกิดความกลมกลืนทั้งสองปัจจัยให้เข้ากันและเข้าถึงผู้ชม โดยหลักธรรมทางพุทธศาสนาที่คัดเลือกมานั้น ควรทำให้ง่ายต่อการสื่อสารกับผู้ชมที่เป็นเยาวชนและมีความน่าติดตาม ผู้วิจัยจึงตัดสินใจสร้างสรรค์ทำนองสำหรับการร้องเพื่อแทรกแนวคิดทางธรรม แทนการใช้บทพูด และใช้มีล็ดมีเดียประกอบการเล่าเรื่องเพื่อเสริมสร้างความรู้สึก โดยภาพที่ใช้ควรจะเป็นภาพรูปธรรมที่อธิบายถึงสิ่งนามธรรมเกี่ยวกับสังขารของคนเรา

ตัวอย่างที่ 2 บันทึกการพัฒนาบทละคร

ฉาก 4 ว่าง 6 : คอรัลธรรมะ คู่กับนางเอกเป็นทำนองเพลง

โบว์ : ทำไม ทำไมฉันต้องเกิดมาชี้เหว ฉันอยากสวยบ้างไม่ได้หรือไง ฉันอยากสวย

คอรัล : อันความอยาก จะระงับ ดับลงได้

นั่นมิใช่ เพราะเรา ฝ้าสนอง

สิ่งที่อยากให้มัน ดั่งมันปอง

แต่เพราะต้อง ส่วมัน ให้บรรลัย

โบว์ลิง : แล้วจะให้ฉันทำยังไง

คอรัล : ให้ปัญญา บงการ แทนร่านอยาก

ความร้อนไม่ มีมาก อย่าสงสัย

ทั้งอาจผลิต กิจการ งานใดๆ

ให้ล่องไป ด้วยดี มีสุขเย็น

1.1.3 บทละครควรมีความทันต่อยุคสมัย มีการปรับบทพูดให้สอดคล้องกับความเป็นปัจจุบันด้วยลักษณะทางภาษา สถานการณ์ยุคโลกในปัจจุบัน โดยมีแนวคิดสำคัญในการร้อยเอว “ปรากฏการณ์ศีลยกรรมนิยมในกลุ่มวัยรุ่น” มาร่วมสร้างข้อคิดและมุมมองที่ชวนให้ตระหนักถึงพิษภัยของการศีลยกรรมและการสร้างคุณค่าความงามในตนเอง นอกจากนี้ยังมีการสร้างสรรค์บทเพลงและทำเดินประกอบที่เป็นที่นิยมในกลุ่มวัยรุ่น มาดัดแปลงให้เกิดความสนุกสนานและทันสมัยน่าติดตาม

ตัวอย่างที่ 3 บันทึกการพัฒนาบทละคร

ฉากที่ 2 ในตลาด พ่อค้าแม่ขายแย่งกันขายของที่เป็นที่นิยมในกลุ่มวัยรุ่น

แม่ค้า1 : เสื้อผ้าเกาหลีจะ เสื้อผ้าเกาหลี แบบเดียวกับที่ คิม บอง ปีก ใส่ขึ้นคอนเสิร์ตเมื่อสัปดาห์
ร้อนๆ

นี่เลย

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านแม่ค้า1)

แม่ค้า2 : หน้ากากเกาหลีจะ หน้ากาก เกาหลี แดจังกึมใส่เข้าครัวกันควีนเข้าหน้าจ๋า

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านแม่ค้า2)

แม่ค้า3 : ดอกไม้เกาหลีจะ ดอกไม้เกาหลี แซงชิงถุงปลูกลงเองกับมือในพระราชวังฤดูร้อนจ๋า

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านแม่ค้า3)

แม่ค้าร้าน4หงุดหงิด ที่ไม่มีใครเข้าร้านเลย

แม่ค้า4 : รูปภาพเกาหลีจ๋า

ลูกค้า : (หันมาง) ฮือ!!!! (แม่ค้าชูรูปภาพแจกันดอกไม้ ดูไม่เป็นเกาหลีตรงไหนเลย)

แม่ค้า4 : (เริ่มอึกอัก หาทางออกแก้เก้อ) คนวาดเขียนเกาหลี.....เหลืออยู่ที่เกาหลีจ๋า

ลูกค้า : กรีด!!!! (วิ่งกรูเข้ามาร้านแม่ค้า4)

ผู้วิจัยต้องการแทรก “มุกตลกของเกาหลี”นี้ให้ผู้ชมได้ขบคิดถึงสถานการณ์ปัจจุบันที่วัยรุ่นนิยมกระแสเกาหลีกันมาก ไม่ว่าจะทำอะไร จะใส่อะไรกลายเป็นขึ้นขอบของเกาหลีเสียหมด จึงนำเอาความเป็นปัจจุบันมาสอดแทรกในบทละคร

ตัวอย่างที่ 4 บันทึกการพัฒนาบทละคร

ฉาก 3 บทเพลง สวยเสริมได้ ผู้วิจัยได้นำทำนองเพลงเกาหลีที่กำลังเป็นที่นิยม ชื่อ "I am the best" จากวง 2ne1 มาปรับเปลี่ยนเนื้อร้องให้เข้ากับ "ปรากฏการณ์ศัลยกรรมนิยม" ดังเช่น

*อยากจะสวยไซ้ใหม่ล่า
 อยากจะขาวไซ้ใหม่ล่า
 อยากจะผอมไซ้ใหม่ล่า
 สวยเสริมได้ เชิญเข้ามา เอ้

***ดูดีตั้งแต่เกิดมา สวยพร้อมตั้งนางฟ้า เอ้
 โนว โนว โนว โนว ไม่มีหрокคะ
 ดูดีไม่ต้องทำมา สวยพร้อมตั้งนางฟ้า เอ้
 โนว โนว โนว โนว มีที่ไหนละ บร้า (จ๋า***)

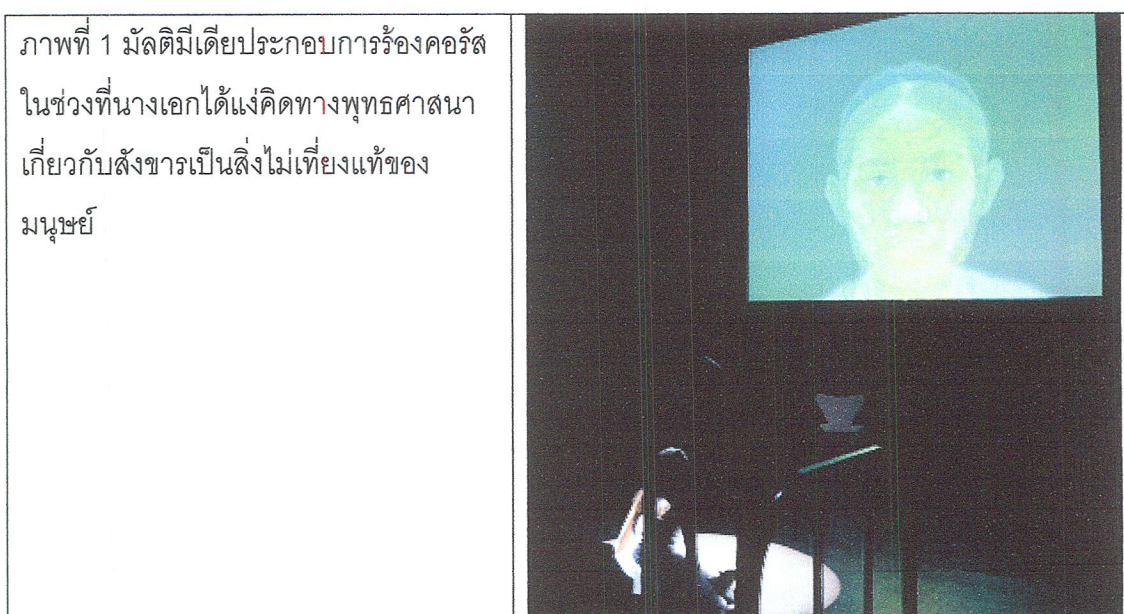
**บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๊ะ อยากให้ตรงไหนเตะตา เอ้
 บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๊ะ อยากฉีดโบท็อกซ์ได้ตา เอ้
 บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๊ะ อยากดูดไขมันได้ขา เอ้
 บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๊ะ อยากขาววิ้งด้วยกลูต้า เอ้
 บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๊ะ อยากหมดเลยค่า oh my god

ผู้วิจัยเลือกใช้ภาษาพูดแบบวัยรุ่นในเนื้อร้อง แทนการใช้คำร้องแบบสละสลวย เพื่อให้เหมือนผู้ร้องได้พูดคุย ชักถามคนดูว่า "อยากจะสวยไซ้ใหม่" มีการใช้คำภาษาไทยและอังกฤษผสมกันเพื่อสร้างภาษาพูดที่กลุ่มวัยรุ่นสามารถเข้าใจและสนุกสนานตามได้

1.1.4 บทละครควรมีรูปแบบการนำเสนอที่ทำให้ผู้ชมในช่วงอายุที่ต่างกันเข้าใจได้ง่าย เนื่องจากประเด็นเนื้อหาเกี่ยวกับคุณค่าชีวิตในหลักพุทธศาสนา และการให้ข้อควรตระหนักเรื่องภัยจากการศัลยกรรม มีรายละเอียดที่ซับซ้อน จึงต้องมีการสร้างรูปแบบให้ผู้ชมที่เป็นเยาวชนไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายเพราะไม่เข้าใจประเด็นในการสื่อสาร หรือเหมือนถูกสั่งสอนในทางตรงก็

จะทำให้ผู้ชมเกิดความอึดอัดในการรับชม การสร้างสรรค์รูปแบบที่ทำให้ผู้ชมเข้าใจได้ง่ายเป็นส่วนหนึ่งที่จะเอื้อต่อความเข้าใจในเนื้อหาประเด็นที่ต้องการสื่อสาร และเอาใจช่วยตัวละครไปจนจบ

ตัวอย่างที่ 5 บันทึกรูปภาพพัฒนาบทละคร

1.2 การสร้างสรรค์รูปแบบการนำเสนอ ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบละครเพลง (musical) ที่เน้นการขับร้องและการเต้นรำประกอบการดำเนินเรื่อง เนื่องจากเป็นสิ่งที่ดึงดูดให้ผู้ชมกลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่นให้เกิดความสนุกสนานและน่าสนใจ มีการใช้แสงและมัลติมีเดียประกอบการเล่าเรื่อง และสร้างบรรยากาศในช่วงต่างๆ ของละครเพื่อให้ผู้ชมเกิดอารมณ์คล้อยตาม ซึ่งการสร้างสรรค์ละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดชี้เหว” ประกอบด้วยการสร้างสรรค์กระบวนการร้อง และ กระบวนการเต้น

1.2.1 การสร้างสรรค์กระบวนการร้องในละครเพลง ผู้วิจัยต้องใช้บทเพลงในการแทนความรู้สึก หรือ คำพูดของตัวละคร และต้องสร้างองค์ประกอบที่เอื้อต่อการแสดงความรู้สึกผ่านบทเพลง ซึ่งบทเพลงที่ใช้ในละครเพลงเรื่องนี้มีทั้งที่นำเพลงที่มีอยู่มาเรียบเรียงการร้องใหม่ และ ประพันธ์เพลง ประพันธ์ดนตรีขึ้นใหม่

ตัวอย่างการนำเพลงที่มีอยู่มาใช้ในการแสดงนั้น เช่นการที่ผู้วิจัยเลือกเพลง “ไม่สวยผิดเสมอ” ของ วง Am Fine ให้นางเอกร้องแสดงความในใจในเวลาที่เธอน้อยใจในรูปร่างหน้าตาของตนเอง เป็นเพลงที่ไม่เน้นการใช้พลังเสียงแต่ เน้นการสื่ออารมณ์กับความหมายของเพลงในตอนที่ว่า

ตัวอย่างที่ 6 บันทึกการพัฒนาบทละคร

“ก็คนไม่สวยทำอะไรคงผิดเสมอ ไม่เคยเข้าตา
แค่เพียงคนธรรมดาที่เขาแกล้งมองผ่านไป
จะมีบ้างไหม ใครสักคนที่จะเลือกมองกันที่หัวใจ
ที่เขาเต็มใจจะสวมกอด และรักที่ตัวจริงฉันข้างใน”

การประพันธ์เพลงขึ้นมาใหม่ มีความยากกว่าการใช้เพลงเดิมมาแล้วเรื่องหรือตีความใหม่ เนื่องจากการประพันธ์เพลง ต้องประพันธ์เนื้อร้องและทำนองควบคู่ไปกับการฝึกร้องของนักแสดง การเรียบเรียงดนตรีหรือเลือกใช้ชนิดเครื่องดนตรีก็มีความสำคัญเนื่องจาก เครื่องดนตรีที่ใช้จะเป็นตัวกำหนดอารมณ์ของการเล่าเรื่องในขณะนั้น

ตัวอย่างที่ 7 บันทึกการพัฒนาบทละคร

เพลง สิ่งดีๆในตัว

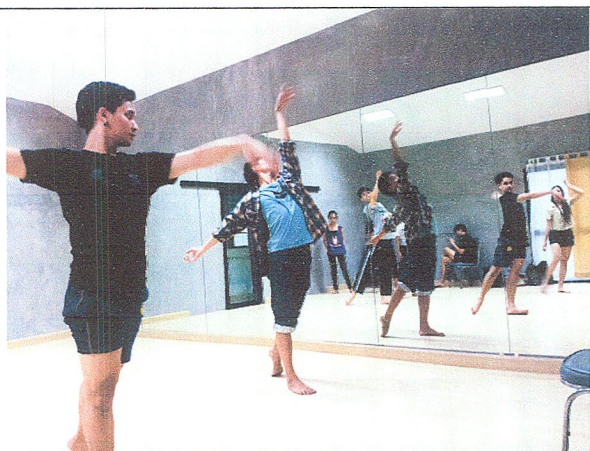
ไม่ว่าเธอฝันอยากได้เป็นอะไร เธอเป็นได้ตั้งใจ
แต่เธอต้องรู้ว่าเธอชอบสิ่งไหน ทำอะไรได้ดี
มันต้องมี มันต้องมี สิ่งดีๆในนี้
เธอต้องมี เธอต้องมี สิ่งดีๆในตัว

ผู้วิจัยได้ทำงานร่วมกับฝ่ายเรียบเรียงดนตรี โดยให้แนวคิดว่าจะอยากให้เพลงที่สดใส ฟังแล้วสนุกสนานร่าเริง เครื่องดนตรีที่ใช้จึงเป็น เปียโน เครื่องเคาะจังหวะ และฟลูตในคีย์เมเจอร์ ซึ่งต่างจากเพลง *เมื่อเราเข้าใจ* ซึ่งเป็นช่วงที่นางเอกได้เรียนรู้และตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง ดนตรีจะเป็นอารมณ์สวยงาม และเรียบง่ายขึ้น ไม่มีไน้ตกระโดด (Strut Kato) อย่างในเพลงแรก

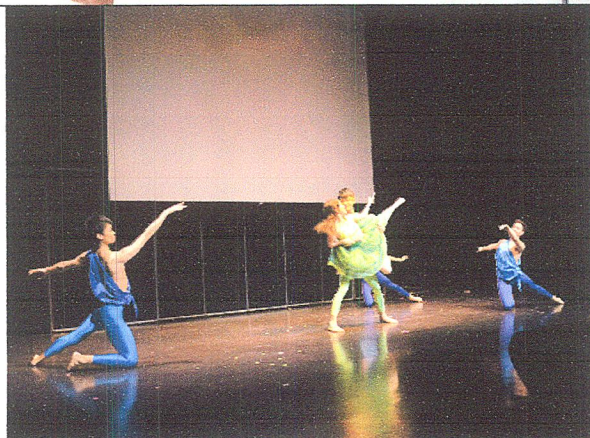
1.2.2 การสร้างสรรค์กระบวนการเดินและลีลาการเคลื่อนไหว ผู้วิจัยได้แบ่งลักษณะงานนาฏลีลาออกเป็นสองส่วนตามความสามารถของนักแสดง นักแสดงส่วนหนึ่งถนัดบัลเล่ต์ และคอมเทมโพลารี อีกส่วนหนึ่งถนัดแนวสตรีทแดนซ์และโคฟเวอร์แดนซ์ จึงจำเป็นต้องเลือกใช้นักแสดงให้เหมาะสมกับแนวเพลง อาทิ ในบทเกริ่นนำ ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องลูกเปิดซีเท่

ด้วยดนตรีคลาสสิกและแนวการร้องเพลงแบบคลาสสิก จึงใช้ลีลาประกอบการแสดงเป็นแนวบัลเลต์สมัยใหม่ ซึ่งมีช่วงที่นักแสดงแต่ละคนต้อง Improvise หรือ คิดท่าของตนเองด้วย

ภาพที่ 2 การซ้อมเต้นในช่วงบทเกริ่นนำ

ภาพที่ 3 การเต้นในช่วงบทเกริ่นนำ

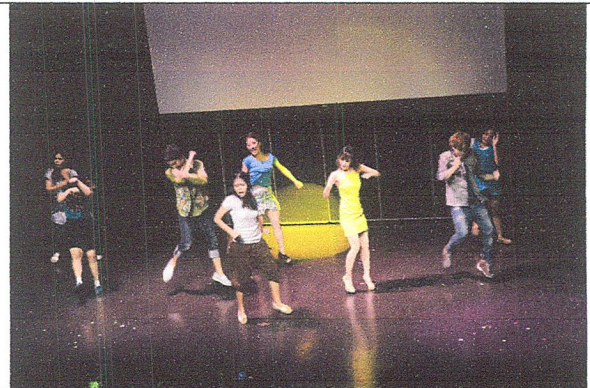

ในเพลงสววยเสริมได้ ซึ่งเป็นการนำเพลงเกาหลีมามาตัดแปลงปรับเปลี่ยนเนื้อร้อง ผู้วิจัยได้นำเอาท่าเต้นจากในมิวสิกวิดีโอของเกาหลีมามาเต้นโคฟเวอร์ โดยมีการปรับเปลี่ยนบลิคกิ้งและเพิ่มเติมท่าเพื่อใช้เล่าเรื่องจากการชักจูงนางเอกมาทำศัลยกรรม โดยมีนักแสดงที่ต้องเป็นทั้งคนเต้นและคนร้องในเวลาเดียวกัน ต้องปรับเปลี่ยนท่าให้เอื้อต่อการร้องเพลงด้วย ในภายหลังยังคงมีปัญหาในการร้องสดเนื่องจากเสื้อผ้าที่เสียดสีกับไมโครโฟนทำให้เกิดเสียงรบกวน จึงใช้การอัดเสียงลิปซิงค์แทนการร้องสด ซึ่งก็มีข้อดีคือนักแสดงสามารถเต้นได้อย่างเต็มที่มากขึ้น

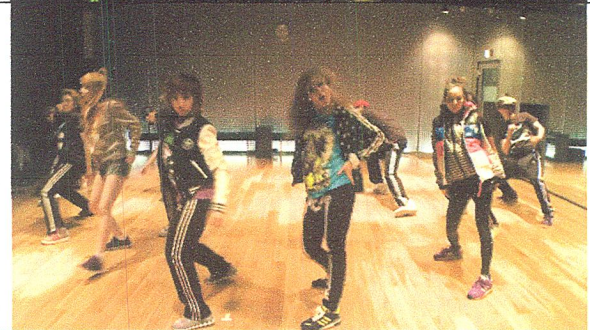
ภาพที่ 4 การซ้อมเต้นในเพลงสวอยเสริมได้

ภาพที่ 5 การเต้นในฉากสวอยเสริมได้

ภาพที่ 6 การเต้นในมิวสิกวิดีโอไอเกาหลี่

บทละครเพลง เรื่อง “ลูกเปิดซีเห่”

ร่าง 8 ปรับปรุงล่าสุดวันที่ 17 ก.พ 2556

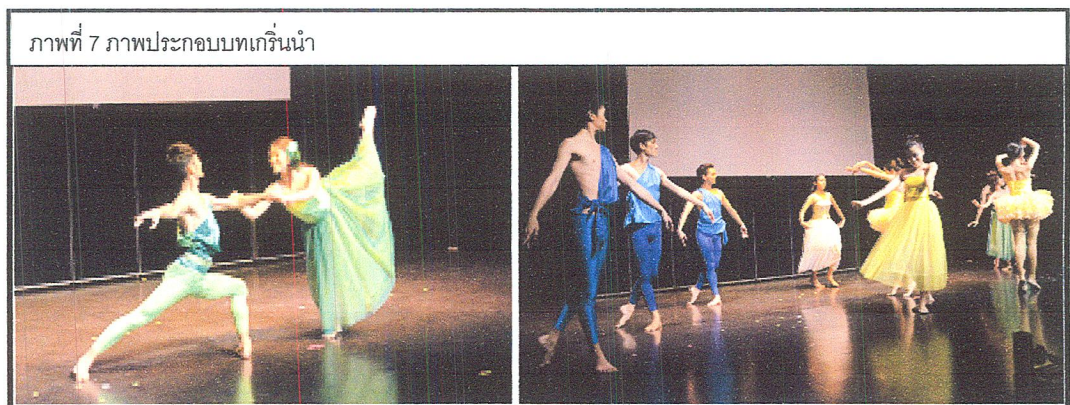
บทนำ

- การแสดงจินตลีลาเปิดเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่ เดอะมิวสิกเคิล”

ดนตรี Intro สดใส่แทน พริ้วไหวของธรรมชาติ

คอรัส : **ชนบทนั้นสวยสด งดงามเหลือเกิน ในยามฤดูร้อน ข้าวสาลี ยืนต้นเหลือง
อร่าม ข้าวโอ๊ตขึ้น เขียวขจี ไร่นาและทุ่งหญ้าแห่งนี้ ถูก โอบรอบไว้ด้วยป่า
ท่ามกลางแสงแดดนั้น มีคฤหาสน์ อยู่หลังหนึ่ง ล้อมรอบด้วยคูน้ำจาก
กำแพงลง ไปจนจดน้ำ มี ต้นบอนใหญ่ขึ้นอยู่ที่นี้เอง**

(ดนตรี)

VO แม่เล่านิทาน : แม่เปิดตัวหนึ่งกำลังนอนอยู่ในรัง เฝ้ารอ ให้ลูกน้อย ออกมา แต่ไข่ใบ
ใหญ่ที่สุดยังคงวางอยู่ที่นี้ จะใช้เวลานานอีกสักเท่าไรหนอ

(ดนตรี)

VO แม่เล่านิทาน : ลูกเปิดตัวสุดท้อง ตะกุกตะกายออกมา เป็นตัวที่ทั้งใหญ่ ทั้งซีริวซีเห่
น่าเกลียด กลายเป็นตัวตลกของใครๆ ในลานเปิดไปโดยปริยาย

VO ตัวละครต่างๆคุยกัน : ตาย ตาย ดูสารรูปของเจ้าลูกเปิดตัวนั้นสิ เจ้าตัวนี้เราหนีไม่ได้หรอก

/ ดูสิ เดี่ยวเราก็มีไข่พวกชั้นต่ำนี้มาเข้าฝูงอีกหรอก

/ ปล่อยมันเถิด มันไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย/แต่ตัวมันใหญ่เกินไป แล้วก็

ดูประหลาดพิลึก มันควรจะถูกเหยียบจนแบนนะไม่ว่า
 (ดนตรี บรรเลง แม่เปิดพาลูกๆกลับรัง ทั้งลูกเปิดซี่หรีไว้ตัวเดียว ฤดูหนาวที่ย่างกรายเข้ามา)
 คอรัส : **ลมพัดโหม จนใบไม้หล่น ลงหม่นคว้างไปรอบๆ อากาศเบื้องบนเยือกเย็น
 ก้อนเมฆเกาะกันแน่นหนัก ด้วยลูกเห็บและปุยหิมะ เพราะความหนาว
 แม้แต่เพียงคิดก็ยั้งทำให้ตัวสั่น**

VO แม่เล่านิทาน : ลูกเปิดที่น้ำสงสาร ลูกเปิดซี่หรี หาความสุขสบายไม่ได้เลย
 (ดนตรี)

VO แม่เล่านิทาน : ดวงตะวันเริ่มฉายแสงอันอบอุ่น นกлар์กร้องเพลงอย่างไพเราะ นี่
 แหะละคือฤดูใบไม้ผลิ เมื่อลูกเปิดกระพือปีกได้อีกครั้ง ปีกของมันก็พามัน
 โฉบบินไปด้วยความเร็วสูง แต่เมื่อมันกลับมองลงไป ได้ตัวของมันก็คือ
 เงาของมันเอง มันไม่ใช่ลูกเปิดสีเทาที่เหอะทะน่าเกลียดตัวนั้นอีกแล้ว มัน
 คือหงส์ตัวหนึ่งนั่นเอง

- (ดนตรี จบ) นักแสดงยืนค้างท่าจบไว้จนไฟเฟดลง

ฉาก 1 เล่นหน้าม่าน

- นักแสดงทุกคนยืนค้างท่าจบบอยู่หน้าม่านจนม่านปิดลง (เหมือนเล่นอยู่หลังเวที) ทุกคนต่างดีใจที่การแสดงจบลงอย่างสวยงาม ผู้กำกับเดินเข้ามาแสดงความยินดีกับนักแสดงหลักในแต่ละคน

ผู้กำกับ : ดีมากทุกคน เป็นการแสดงที่ยอดเยี่ยมจริงๆ (นักแสดงปรบมือ) ฉันคงต้องยกความดีความชอบให้กับนักแสดงที่ทุ่มเทมากที่สุดกับการรับบทนำในเรื่องนี้ (ทั้งโบว์ และแอนนี่ถูกผลักให้มายืนด้านหน้า) แอนนี่ นางเอกคนโปรดของฉัน (โบว์ถูกดันไปข้างหลัง) ไม่มีใครจะเหน็ดเหนื่อยกับการแสดงเรื่องนี้เท่าเธออีกแล้ว หงส์สาวแสนสวยของฉัน ผู้กุมหัวใจของเรื่องเอาไว้ ลูกเปิดนัยน์ตาที่ชี้เฮอร์ ในที่สุดก็ค้นพบว่าตัวเองเป็นหงส์ จากนิทานมาสู่เวที เธอผู้เป็นหงส์ที่สมบูรณ์แบบจริงๆ บราโว่ๆ

- สลิมกับสาครีบเข้ามาประจบแอนนี่อย่างรู้ใจ

ภาพที่ 9 ภาพประกอบฉาก 1 ผู้กำกับ และหมู่มวอล

- อีกบลิ๊อคหนึ่งของเวที นักแสดงสองคนในชุด กอหญ้าและลูกเปิดชี้เฮอร์ ยืนคุยกัน

จอย : หมั่นได้ ยัยแอนนี่นะหรือนางเอก แค่ออกมายืนสวยๆตอนจบต่างหาก คนที่เป็นลูกเปิดชี้เฮอร์มาตลอดคือเธออะ โบว์ ทำไม่ไม่พูดอะไรหน่อย

โบว์ : ก็ใช่ไง ฉันมันเหมาะจะเป็นลูกเปิดชี้เฮอร์จริงๆนั่นแหละ

จอย : เฮ้ย ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ฉันหมายถึงเธอแสดงได้เก่งมากต่างหาก

โบว์ : ฉันก็แค่แสดงบทอัปลักซ์ณที่แอนนี่เขาไม่ยอมเล่น ก็เพราะฉันไม่ได้สวยนะสิ

สาธุ : อ๋อ สลิม นี่เธอแต่งหน้าให้โบว์เขาหรือ ทำไมแต่งซะเป็นอย่างนี้ห๊ะ
 สลิม : ใครว่าละ สาธุ นี่หน้าจริงของโบว์เขาเลยนะ เป็นธรรมชาติ
 แอนนี่ : ผู้กำกับนี่เขาตาถึงจริงๆนะ เลื่อนนักแสดงมารีบบทได้เหมาะกับหน้ามาก บทถูก
 เบ็ดซี่เหว่
 สลิม-สาธุ : ก็ต้องคนซี่เหว่ ฮ่าๆๆๆ
 แอนนี่ : ไปก่อนนะโบว์ มีนักข่าวมารอสัมภาษณ์นะ สวยไม่ว่างเลย

- สลิม สาธุ แอนนี่ เดินออกไป

จอย : นี่โบว์ เธออย่าไปฟังพวกนั้นนะ สวยแต่เปลือกแบบยัยแอนนี่ไม่เห็นจะดีเลย ฉันว่า
 เธอเป็นอย่างที่เป็นนะดีแล้ว ถึงเธอจะไม่สวย แต่เธอต้องมีดีสักอย่างละหน้า

เพลง สิ่งดีๆในตัว

จอย : **ไม่ว่าเธอฝันอยากได้เป็นอะไร
 เธอเป็นได้ตั้งใจ
 แต่เธอต้องรู้ว่าเธอชอบสิ่งไหน
 ทำอะไรได้ดี**

โบว์ : ฉันไม่รู้หรอก

จอย : **มันต้องมี มันต้องมี สิ่งดี ๆ ในนี้
 เธอต้องมี เธอต้องมี สิ่งดี ๆ ในตัว**
 (ดนตรีคลอ)

โบว์ : สิ่งดี ๆ หรือ จอย เธอดูฉันสิ ฉันตัวดำ ดั้งแหมบ ฟันกรามซี่ซ้ายล่างก็เริ่มผุแล้วนะ
**ไม่ว่าฉันฝันอยากได้เป็นอะไรคงเป็นไม่ได้ตั้งใจ
 ฉันไม่เคยรู้ว่าฉันชอบสิ่งไหน ทำอะไรได้ดี**

จอย : **มันต้องมี มันต้องมี สิ่งดี ๆ ในนี้
 เธอต้องมี เธอต้องมี สิ่งดี ๆ ในตัว**
 (ดนตรีเปลี่ยนเป็นเศร้าเพื่อ ๆ)

ฉาก2 ตลาดรววยเร็ว

- บรรยายภาพพ่อค้าแม่ค้าจัดร้านขายของ แม่ชุนเดินตามหาลูกตัวเอง ถามหาคนนั่นคนนี่ก็ไม่เจอ

แม่ชุน : เจ้เลี้ยง เห็นลูกฉันไหม (ไม่ได้รับการตอบรับใดๆ) ชุนอยู่ไหนลูก

ชุน : อยู่นี่จ๊ะ แม่

แม่ชุน : อยู่ไหนนะ

ชุน : อยู่นี่

แม่ชุน : อยู่ไหนนะ (ทุกคนในตลาดเอียงหูไปตามเสียง)

ชุน : (โผล่ออกมาจากถุงเจ้เลี้ยง) จ๊ะเอ๋ ตีตรถเจ้เลี้ยงมาสบายใจจังไม่ต้องเสียเงินด้วย ไปแม่ ไปขายของกันดีกว่า

แม่ชุน : เสื้อผ้าเกาหลีจ๊ะ เสื้อผ้าเกาหลี แบบเดียวกับที่ คิม บอง ปัก ใส่ขึ้นคอนเสิร์ตเมื่อสตรู้อันๆ นี้เลย

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านแม่ชุน)

เจ้เลี้ยง : หน้ากากเกาหลีจ๊ะ หน้ากาก เกาหลี แดจังกึมใส่เข้าคร้วกันควันเข้าหน้าจ๋า

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านเจ้เลี้ยง)

แม่ค้า 1 : ดอกไม้เกาหลีจ๊ะ ดอกไม้เกาหลี แซงชังบุกเองกับมือในพระราชวังฤดูร้อนจ๋า

(ลูกค้าวิ่งกรูเข้าไปที่ร้านแม่ค้า1)

- แม่ค้าร้าน2 หงุดหงิด ที่ไม่มีใครเข้าร้านเลย

แม่ค้า 2 : รูปภาพเกาหลีจ๋า

ลูกค้า : (หันมาง) หือ!!!! (แม่ค้าชูรูปภาพแจกันดอกไม้ ดูไม่เป็นเกาหลีตรงไหนเลย)

แม่ค้า2 : (เริ่มอึกอัก หาทางออกแก้เก้อ) คนวาดเขียนเกาหลี.....หืออยู่ที่เกาหลีจ๋า

ลูกค้า : กร๊อต!!!! (วิ่งกรูเข้ามาร้านแม่ค้า2)

ภาพที่ 11 ภาพประกอบจาก 2 แม่ขนุนตามหาขนุน

- จอยกับโบว์เดินเข้ามา

โบว์ : พามาที่นี่ทำไมนะจอย เธอจะไปเกาหลีหรือ

จอย : ก็พาเธอมาแสดงบนเวที นี่ไง (จอยพาโบว์มาขึ้นระหว่างร้านค้าที่ว่าง) ฉันทักพาเธอมาแสดงเปิดหมวกนะสิ คิดซะว่านี่เป็นเวทีของเธอเลยละกัน ออยากทำอะไรทำเลยนะ เอาละคะพ่อแม่พี่น้อง ดิฉันขอแนะนำดาวรุ่งดวงใหม่ในตลาดรวยเร็ว การแสดงสุดประทับใจในครั้งนี้ ยังไม่เคยแสดงที่ไหนมาก่อน ที่นี่เป็นครั้งแรก ที่แรกที่เดียวในประเทศไทย ขอเชิญปรบมือต้อนรับ โบว์ลิ่ง ด้วยคะ

ผู้คนปรบมือ ยืนห้อมล้อม โบว์ชะงักทำอะไรไม่ถูก ยืนนิ่งอยู่นาน จนคนดูบ่น

แม่ขนุน: เอา จะโชว์อะไรใหม่เนี่ยะ ยืนนิ่งเป็นหุ่นเลย

เจ้เล็ง : เขาก็โชว์ผิวอยู่ไง จำตาตะดำ จะดำ จะดำ เจ้ว่าไม่อยู่แล้ว ต่ำแล้ว

ฝูงชนหัวเราะ กระจายตัวกันออกไปไม่สนใจ โบว์ลิ่งยืนหน้าเสีย จอยบ่นไปให้โบว์ลิ่งทำอะไรสักอย่าง โบว์ลิ่งเริ่มลองแสดงความสามารถต่าง เป่าขลุ่ย เดินกับไม้เท้า เขี่ยรูปอมปอม ซึ่งก็ทำได้แย่มาก (fast forward เวลา) มีขนุนมานั่งดูอยู่คนเดียว จอยรอจนหลับไป โบว์ลิ่งลงอย่างหมดหวัง

เพลงคนไม่สวยผิดเสมอ

รู้ตัวเองว่าคงได้แค่นี้ คนหน้าตาไม่ดี
ไม่สวยเหมือนใคร ไม่มีอะไรให้ชื่นชม
มอง鏡เงาข้างในกระจกนั้น

เจอแต่เพียงผู้หญิงที่ซ้ำ ผังปม
ทำอะไรก็มีแต่ผิดหวัง

ก็คนไม่สวยทำอะไรคงผิดเสมอ ไม่เคยเข้าตา
แค่เพียงคนธรรมดาที่เขาแกล้งมองผ่านไป
จะมีบ้างไหม ใครสักคนที่จะเลือกมองกันที่หัวใจ
ที่เขาเต็มใจจะสวมกอด และรักที่ตัวจริงฉันข้างใน

- ชนวน : (ปรบมือ) เพราะดีพี่ ทำไมเมื่อพี่ไม่ร้องอย่างนี้อะ
โบว์ : ร้องไปก็ไม่มีใครสนใจหรอก ก็พี่ไม่สวยหนี
ชนวน : แล้วใครบอกว่าพี่ไม่สวยอะ
โบว์ : ก็...หลายคนแหละ
ชนวน : แล้วตอนเด็กๆ พี่ก็ไม่สวยหรือ
โบว์ : พี่ก็หน้าตาเหมือนเธอนี้แหละ
ชนวน : หือ ไม่เหมือนหรอก เพราะว่าชนวนสวย
โบว์ : แล้วใครบอกว่าชนวนสวยอะ
ชนวน : ชนวนบอกเอง
โบว์ : อ้าว บอกตัวเองได้ด้วยหรือ
ชนวน : เราก็คงต้องบอกตัวเองก่อนสิว่าเราสวย ถ้าเราไม่เชื่อตัวเอง แล้วใครเขาจะเชื่อ
โบว์ : แล้วชนวนว่าพี่สวยไหม

ชนุน : อืม... ไม่สวย
 โบว์ : อ้าว ไหง่มาว่ากันงี้ละ
 ชนุน : ก็พี่เพิ่งบอกเองว่าพี่ไม่สวย หนูไม่ได้ว่าสักหน่อย ไปละนะ ช่วยแม่ชายของก่อน
 โบว์ : จอย ตื่นเถอะ กลับได้แล้วแหละแก ไม่มีใครสนใจฉันหรอก

ฉาก 3

- แอนนี่สวมแว่นดำกับ สลิมและสาคุ เดินเข้ามาในตลาด ไม่มีใครสังเกตเห็นแอนนี่

แอนนี่ : สลิม สาคุ จะมีใครจำดาราดังอย่างฉันได้รีเบลาเนี่ยะ
 สลิม : จะไปจำได้ยังไงละคะ ก็คุณแอนนี่ ใส่แว่นดำทั้งหมวก ปิดมิดชิดอย่างนี้ ไม่มีใคร
 จำได้หรอกคะ

- แอนนี่ หันไปหาสาคุ ทำหน้าจะร้องไห้ สาคุพยักเพยิดเข้าใจ

สาคุ : อย่าแตกตื่นไป ทำตัวตามปกติกันนะครับ คุณแอนนี่ ดาราดังจากละครเวทีเรื่อง
 ลูกเบ็ดขี้เห่อมาเดินซื้อของทั่วไปนะครับ ไม่มีอะไรพิเศษ
 สลิม : ก็แค่ดาราสาวสวยชื่อดังมาเดินตลาด ปกติกะปกติ ไม่ต้องมาขอลายเซ็นก็ได้คะ
 คุณแอนนี่เธอต้องการความเป็นส่วนตัว ถ่ายรูปอย่าใช้แฟลชนะคะ

- ผู้คนห้อมล้อมแอนนีอย่างรวดเร็ว โบว์นี่ก็น้อยใจ เธอเองก็อยากสวยเหมือนแอนนีบ้าง

สาคุ : สลิม ดูสินั้ใคร

- สลิม สาคุ หันไปเผชิญหน้ากับ โบว์ที่ยื่นมองแอนนี อย่างน้อยใจ และจอยที่ตั้งท่ารับมือกับการมาของทั้งสอง

เพลงอยากสวย

โบว์ : **อยากสวย**

สาคุ : **ทำไมไม่ค้อยสวย**

สลิม : **ก็ไอ้กระจกเฮงชวย ส่องแล้วไม่สวยยังเงี้ย**

จอย : **ไม่สวย แล้วยังปากเสีย**

โบว์ : **มันซักจะอ่อนจะเพลี่ยอย่างนี้จะไม่ให้เศร้ายังไงละหนอ**

โบว์ : **คนที่สวยๆ เขาก็ไม่ต้องแบบว่าตะกาย
เหนียวกันมากมาย ไม่ต้องวุ่นวายให้ปวดหัว**

สาคุ : **คนไม่เคยสวย คงต้องไปผ่าตลอดตัว
เจ็บก็ไม่กลัว ให้ผ่าก็ทีก็เอา**

โบว์ : **แบบว่าสวยแล้วร้ายๆ ทำไมคล้ายๆ น่าเอ็นดู**

แอนนี : **เดียงสาไม่ซีไม่รู้ไม่เป็นไร ก็มันสวย**

โบว์ : **เรามันเป็นไง ทำดียังไงก็แค่ชวย
ไม่เหมือนที่เขาสวยๆ ก็เลยเซ็ง จะตายซัก แฮ้อ**

โบว์ : **อยากสวย ทำไมไม่ค้อยสวย**

จอย : **ก็ไอ้กระจกเฮงชวย ส่องแล้วไม่สวยยังเงี้ย**

สลิม : **ไม่สวย**

จอย : **แล้วยังปากเสีย**

โบว์ : **มันซักจะอ่อนจะเพลี่ย
อย่างนี้จะไม่ให้เศร้ายังไงละหนอ แฮ้อ**

ภาพที่ 14 ภาพประกอบจาก 3 เพลง อยากรวย

- สลิม : สวัสดิ์ จอย
 สาธุ : สวัสดิ์ โบว์
 แอนนี่ : สวัสดิ์ ลูกเปิดซีเหร์ เธอมาทำอะไรแถวนี้หรือ
 จอย : มาทำธุระ ส่วนตัว เสร็จแล้ว จะกลับแล้วด้วย
 แอนนี่ : นี่โบว์ เธอรู้ไหมว่าการเป็นคนสวยนี่ชีวิตมันง่ายตายขึ้นเยอะเลยนะ ทั้งการเงิน การงาน แล้วก็ความรัก บางทีฉันก็หนักใจในความสวยของตัวเองเหมือนกันนะ
 จอย : หนักไปคนเดียวเถอะจ๊ะ ไปกันเถอะโบว์
 แอนนี่ : เธอก็มีโอกาสรวยเหมือนฉันได้นะ อะเคล็ดลับของฉัน

- โบว์ชะงัก หันกลับมา สลิมควักนามบัตรโบใหญ่ยื่นให้แอนนี่ สาธุถ่ายรูป แอนนี่ส่งให้โบว์

- โบว์-จอย : **คลินิกสวยเนอร์มิต**
 แอนนี่ : ใครๆก็อยากรวย
 สลิม-สาธุ : ใช่
 แอนนี่ : แต่สวยมาตั้งแต่เกิดนี่มันจะมีโอกาสสักเท่าไร
 สาธุ : น้อยเท่าหอมมด
 สลิม : Correct
 แอนนี่ : โชคดีที่เราเกิดในยุคศิวไลซ์ เราสวยได้ด้วยสิ่งที่เรียกว่า 3 สอ
 สาธุ : ศัลยกรรม

สลิม : ซิลิโคน
 สาธุ : และสตางค์
 แอนนี่ : เพราะฉะนั้น จากสวยเป็นหุ่นยนต์
 สลิม : ซี้ไร้
 แอนนี่ : สามารถทำให้ สวยเป็นซินเดอเรลล่าได้
 สาธุ : ง่ายเหมือนเนรมิต

แอนนี่-สลิม-สาธุ : **สวยเนรมิต**

- ทั้งหมดหัวเราะ

จอย : ไร้สาระ กลับกันเถอะ โบว์

แอนนี่ : ลองคิดดูนะโบว์ ถ้าเธอสวย ใครก็ต้องมารุมล้อม ชื่นชม ยกย่อง เธอไม่อยากให้
 คนมองเธอ เหมือนว่าเป็นดารานางเอกที่เขาใฝ่ฝันกันหรือ ฉันรู้ว่าเธอ
 อยาก

- โบว์ยืนนิ่งเหมือนโดนสะกด

- (ดนตรีขึ้น 4 ห้อง)

ภาพที่ 15 ภาพประกอบจาก 3 เพลง สวยเสริมได้

เพลง สวยเสริมได้ (สีม่วง-แอนนี่ สีส้ม-โบว์ สีเขียว-สาคุ สลิม-สีฟ้า สีแดง-สลิม+สาคุ)

อยากจะสวยใช่ไหมละ
 อยากจะขาวใช่ไหมละ
 อยากจะผอมใช่ไหมละ
 อยากจะสวยใช่ไหมละ
 สวยเสริมได้ เชิญเข้ามา เอิ๊

**บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๋า อยากให้ตรงไหนเตะตา เอิ๊
 บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๋า อยากฉีดโบท์อกซีได้ตา เอิ๊
 บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๋า อยากดูดไขมันได้ขา เอิ๊
 บอกมาเลยจ๊ะเธอจ๋า อยากรวยกว่าอัมพัชราภา oh my god

ตั้งแต่เล็กจนโต ชั้นก็ฝันอยากเจอผู้ชาย แบบเจ้าชาย
 เพื่อนก็บอกว่าโถ ถ้าเขาเจอแกคงกลืนใจตาย โอ้มาย
 ทั้งเตี้ย ทั้งดำ ทั้งสั้น ดูตอนกลางวันก็ยังชนลูกเต็มที
 โลชั่น บำรุง นวดหน้า ทั้งถูทั้งทา ก็ยังไม่ค่อยจะดี

ไม่ต้องเลยจ๊ะ น้องจ๋า มีทางเร็วกว่า แค่น้องเดินมาทางนี้
 ดิ่งนี้ จิ้มนั่น นิดหน่อย ก็สวยอร่อย แค่ว่าไม่กี่ที

ก็อยากจะสวยจากในท้องแม่ แต่โตมาแค่เกือบสวยซะนี่เห้อ
 อยากรวยอย่างในทีวี ไม่มีใครเขาไม่ทำหรอก เบบี
 ทั้งตั้ง ตีนกา หน้าคางตุ๊ด นม อยากรให้ชม ว่าน้องดูดี
 รอคอยไปเถอะความงาม ถ้าไม่ไล่ตาม ไม่มีให้ฟรี

- (โบว์เริ่มพังก์เพียดกับแอนนี่)

*อยากจะสวยใช่ไหมละ
 อยากจะขาวใช่ไหมละ
 อยากจะผอมใช่ไหมละ
 อยากจะสวยใช่ไหมละ

สวยเสริมได้ เชิญเข้ามา เฮ้

***ดูดีตั้งแต่เกิดมา สวยพร้อมตั้งนางฟ้า เฮ้
 โนว โนว โนว โนว ไม่มีหรอกคะ
 ดูดีไม่ต้องทำมา สวยพร้อมตั้งนางฟ้า เฮ้
 โนว โนว โนว โนว มีที่ไหนล่ะ บร๊่า (ซ้ำ***)

**บอกมาเลยจะเธอจ๋า อยากให้ตรงไหนเตะตา เฮ้
 บอกมาเลยจะเธอจ๋า อยากจืดโบ้ท็อกซีได้ตา เฮ้
 บอกมาเลยจะเธอจ๋า อยากดูดไขมันได้ขา เฮ้
 บอกมาเลยจะเธอจ๋า อยากขาววิ้งด้วยกลูต้า เฮ้
 บอกมาเลยจะเธอจ๋า อยากหมดเลยค่า oh my god

- ไฟดับ

- ดนตรีบริดจ์ เป็นเพลงสวยเสริมได้

ฉาก 4 ในภวังค์

- VO เสียงประกาศเตรียมพบกับนางเอกหน้าใหม่ น้องโบว์ลิ่ง
- เกาซีลูเอท ผู้หญิงคนนึงยืนอยู่บนแท่น แสงแฟลชสว่างวาบไปทั่ว มีผู้คนมากมายรายล้อมขอถ่ายรูป จับมือ บอดีการ์ดต้องเข้ามาทัน โบว์ร้อง

เพลง สิ่งดีๆ ในตัว Reprise

ไม่ว่าเธอฝันอยากได้เป็นอะไร
 เธอเป็นได้ตั้งใจ
 แต่เธอต้องรู้ว่า ศัลยกรรมที่ไหน
 จึงจะดูเข้าที
 ไม่ต้องมี ไม่ต้องมี สิ่งดี ๆ ในนี้
 ไม่ต้องมี ไม่ต้องมี สิ่งดี ๆ ในตัว

- โบว์ลิ่งเคลือบเคลือบกับฝูงชนที่เข้ามารายล้อม

คอรัส : สวย อย่างนี้ไม่จริง

โบว์ : เสียงใครนะ

คอรัส : สวย อย่างนี้ไม่จริง

โบว์ : หรือ จะเป็นเสียงในหู

คอรัส : สวย อย่างนี้ไม่จริง

- ไฟสว่างเห็นฝูงชนที่มารายล้อมหน้าตาพิลึก พิกลัน

เพลง แทงไก้คัลยกรรม (แต่ละคนเล่าเรื่องสิ่งๆที่ผิดพลาดในคัลยกรรมของตัวเอง)

* **อยากสวยไซ้ใหม่ละ**
อยากขาวไซ้ใหม่ละ
อยากผอมไซ้ใหม่ละ เชิญเข้ามา
มาเสริมตรงนี้หน่อย
ดูดีกว่านางฟ้า
ถ้าสวยไม่พอ
ขอ ให้เชิญเข้ามา

(ดนตรี คลอ)

แต่ก่อนฉันก็เป็นแค่ผู้หญิงบ้านๆ แต่เดี๋ยวนี้ ใครๆก็เรียกฉันว่า พริตตี้ เค็ลด์ลัับความพริตตี้ ของฉันนะหรือ สามคำ "ทำ ทั้ง ตัว" จมูกนี้ก็จะได้มาตั้งสามหมอนะคะ กรามนี้เป็นเหมือนส่วนคางก็เหยียบแบน ทำจนพริตตี้ขนาดนี้แล้ว ฉันควรจะพอใจไหมคะ ไม่ค่ะ ผู้หญิงอย่าหยุดสวย ฉันก็ทำเพิ่มอีก ทำลักยิ้ม ริมฝีปากบาง ดึงหน้า กรีดตาสองชั้น เรียกว่า สวยจนหลับไม่ลงเลยละคะ ก็ตาที่กรีดไว้สองชั้น มันคันพลาด หลับไม่ลงเลยคะ

(ซ้ำ *)

ฉันบอกเล่นนะ ว่าฉันไม่ชอบศัลยกรรม จะไปผ่าตัดให้เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายทำไม ฉันก็เลยพึ่งวิธีสวยง่ายๆ หมอกระเป่าไ้คะ แคะโทรกริ่งเดียวก็มาถึงที่ อยากได้จมูก ก็ฉีดฟิวเลอร์นิดนึง อยากได้หน้าเรียว ก็ฉีดโบท็อกซ์นิดนึง อยากได้อะไรก็ฉีดมัน เข้าไปนิดนึง จนเวลาผ่านไปนิดนึง ใ้ันนิดนึงที่ฉีด มันคันจับตัวแข็งเป็นก้อนนิดนึง แล้วมันก็เลยเริ่มยุ้ยลงมานิดนึง ก็ไม่ใหญ่เท่าไรหรอก

นิดนึงเอง

(ซ้ำ *)

ชีวิตฉันหลังทำศัลยกรรมเสร็จแทบจะเหมือนฝันเลยละคะ ฉันได้แต่งงานกับผู้ชายที่สุดแสนเพอร์เฟ็ค ทั้งหล่อ รวย แล้วก็รักครอบครัว แต่หลังจากฉันมีลูก เขาก็เริ่มเปลี่ยนไป เขาหาว่าฉันมีชู้ บอกว่าลูกหน้าตาซีเหร่ไม่เหมือนพ่อแม่ พอฉันบอกเขา ว่าจริงๆแล้วฉันไปทำศัลยกรรมมา เขาก็ให้ทนายมาฟ้องหย่าฉัน ซ้อหาอะไรคะ ฉันทำผิดซ้อหาอะไร หลอกหลวงว่าสวยหรือคะ

(ซ้ำ *)

- (ถ้าสวยไม่พอ ขอให้เชิญเข้ามา)

ให้ล่องไป ด้วยดี มีสุขเย็น

คอร์ธ ลายประดาน : อนิจจา วต สังขารา

โบว์ : นี่มันไม่ใช่เรื่องจริงใช่ไหม

คอร์ธ ลายประดาน : สิ่งที่เกิด ปรุงขึ้นมา ไม่เที่ยงหนอ
อุปาทวยธัมมิโน
เกิดแล้วก็ แปรไป เป็นธรรมดา

โบว์ : ฉันก็แค่อยากมีความสุข

คอร์ธ ลายประดาน : เตสัง ฐปสโม สุขโ
ว่าสุขแท้ คือสงบการ ปรุงแต่งนั้น
ไม่ปรุงแต่ง ตัวอะไร สักสิ่งอัน
ชีวิตดับ หรือไม่นั้น ไม่เป็นประมาณ

ภาพที่ 18 ภาพประกอบจาก 4 คำร้องลายประดานธรรมะ พร้อมวิถีทัศน์

- เสียงระฆัง ดังกังวาน

จอย : โบว์ โบว์ จะเข้าฉากแล้ว ตื่นเร็ว ไปเตรียมตัวได้แล้ว เป็นอะไร
 ฝันกลางวันหรือแก

ฉาก 5 คั่นพบคุณค่า

- โบว์ตื่นจากฝันพบว่า หน้าตาของเธอยังปกติเหมือนเดิม ไม่บิดเบี้ยวไปเหมือนในฝัน เธอดีใจเป็นที่สุด

โบว์ : (คลำหน้าตัวเอง) หน้ายังเหมือนเดิม จอย หน้าฉันยังเหมือนเดิม
 โบว์โผล่เข้ากอดจอย

- จอยงงกับท่าทีของเธอ
- ผู้กำกับเข้ามาโวยวาย

ผู้กำกับ : แอนนี่หายไปไหน ละครจะเล่นอยู่แล้ว ทำไมยังไม่มา
 - สาธุ รีบทำไม่รู้ไม่ชี้ พยายามหลบหน้าหลบตา

ผู้กำกับ : สาธุ แอนนี่ ไปไหน

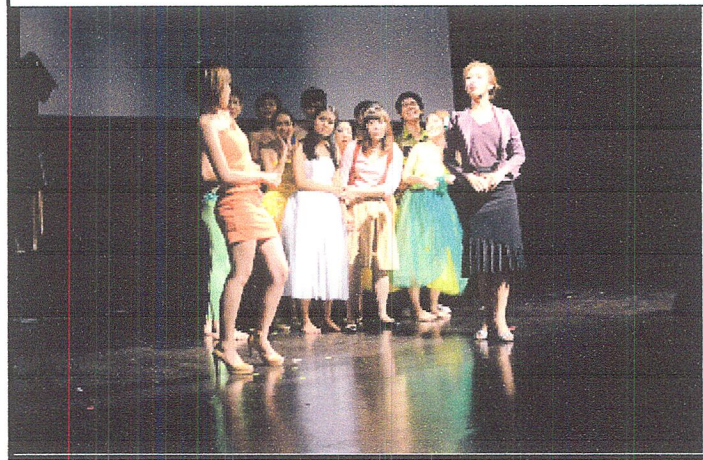
สาธุ : (อึกอัก) เออ แอนนี่ เอ แอนนี่ ไหนนา แอนนี่นั้น แอนนี่ แอนนี่มอล

ผู้กำกับ : (จ้องจะกินเลือดกินเนื้อ) สัตว์ ฉันหมายถึงแอนนี่มอลแปลว่าสัตว์นะ แอนนี่
 นางเอกเรื่องลูกเบ็ดขี้เหร่นะ ไปไหน

สาธุ : (ติดอ่าง) อ้อ คุณแอนนี่ ไปๆๆ เอ็ม ไปๆๆไหนนา

- แอนนี่ ปากเบี้ยวเดินเข้ามา

ภาพที่ 19 ภาพประกอบฉาก 5 ผู้กำกับ แอนนี่ และหนุ่มวอล

ทุกคน : แอนนี่ !

ผู้กำกับ : หน้าเธอไปทำอะไรมา

แอนนี่ : ไม่ต้องตกใจนะคะทุกคน มันเป็นนวัตกรรมค่ะ เขาเรียกว่าไบท็อกซ์ค่ะ แอนนี่คิด
เป็นประจำ ไม่ต้องกลัวนะคะ ปกติ

ผู้กำกับ : ปกติ หน้าขยับไม่ได้นี่ะปกติ แล้วคุณจะทำอย่างไร ตายๆ คนดูมารอเต็มโรงแล้ว
เนี่ยะ

จอย : ก็ให้ โบว์เล่นแทนสิคะ ไหนๆโบว์ก็เล่นแสดงอินแทนแอนนี่ มาเกือบทั้งเรื่องแล้ว
ให้มายืนโพสเป็นหงส์ ตอนจบสักนิด มันคงไม่เสียหายหรอกค่ะ

- ทีมงาน เออ ออ เห็นดีด้วย

แอนนี่ : ไม่ได้นะคะผู้กำกับ แอนนี่ไม่ยอมนะคะ

ผู้กำกับ : (เดินมาหาโบว์) โบว์ เธอรู้ไหมว่าทำไมฉันถึงเลือกเธอเป็นลูกเปิดซีโร่ แล้วทำไม
ฉันถึงเลือกแอนนี่เป็นหงส์ ทั้งๆที่ฉันจะให้เธอเล่นทั้งสองบทตั้งแต่แรกก็ได้.....
เธอรูสึกว่าตัวเองสวยไหม

- โบว์อีกซัก

ผู้กำกับ : นี่ไงเหตุผลของฉัน เธอจะเล่นเป็นหงส์ได้ยังไงถ้าเธอไม่รูสึกว่าตัวเองสวย ไม่เชื่อว่า
ตัวเองมีดีพอที่จะเป็นหงส์ เธอคิดว่าตัวเองซีโร่
ฉันก็ให้เธอเป็นลูกเปิดซีโร่ เอา จอย ไปหาหน้ากากอะไรสวยๆมาให้
แอนนี่ใส่บ้างหน้าวันนี้ไปก่อนละกัน

- ทีมงานแยกย้ายกันไป
- โบว์ยืนอึ้ง เธอนึกถึงคำพูดขนน

Voice over : แล้วใครบอกว่าขนนสวยอะ ขนนบอกเอง อ้าว บอกตัวเองได้ด้วยหรือ
เราก็กต้องบอกตัวเองก่อนสิว่าเราสวย ถ้าเราไม่เชื่อตัวเอง แล้วใครเขาจะ
เชื่อ

โบว์ : ผู้กำกับคะ
- ทุกคนหยุด หันกลับมามอง

โบว์ : ฉันเล่นเป็นหงส์ได้ค่ะ
ผู้กำกับ : เธอว่าไงนะ
โบว์ : ฉันเป็นหงส์ได้ค่ะ
- ผู้กำกับมองตาโบว์ บางสิ่งในนั้นเปลี่ยนไป

ผู้กำกับ : จอย เตรียมชุดหงส์ให้โบว์ควิกเซนส์ด้วย แอนนี่ไปพักก่อน รอบนี้ โบว์จะเป็นหงส์

- แอนนี่คร่ำครวญ สลึม สาคูพาออกไป จอยวิ่งเข้ามายินดีกับโบว์
- การแสดงเริ่มต้นขึ้น หน้าม่าน ด้านหลังโบว์ยืนรออยู่

เพลง เมื่อเราเข้าใจ

โบว์ร้องเพลง :

รู้ว่าเราทุกคน อยากสวย
 อยากให้ใครมาสนใจ
 ได้ในสิ่งที่ฝัน
 ผลักดันให้เราก้าวไป

กายที่ถูกบำรุงปรุ่แต่ง
 ฉาบฉวยล่อตาล่อใจ
 จากวันนี้สิบปีมันจะจริงไหม
 หากไม่เต็มใจให้งาม

และกาย ที่เรามีอยู่วันนี้
 เป็นสิ่งที่หยาบขี้มเขามา
 เพื่อให้เราได้มีชีวิต
 และมีสติไว้ทำความดี

ใจ ที่ถูกค้นหาปรุ่แต่ง
 ทำให้แข่ง อยากได้ อยากมี
 มองผิวพรรณ สดสวยวันนี้
 ไม่มีอะไรยั่งยืน

- โบว์ออกไปแสดงหน้าม่าน (ซึ่งหันหลังให้คนดูอยู่)

คอรัส :

จงเรียนรู้ คุณค่าของเธอที่มี
 จงไขว่คว้า สิ่งที่เราทำได้ดี
 จงอดทน อย่าสับสน
 หากคนลืมนองตรงนี้
 ตรงที่หัวใจดงาม

จงเรียนรู้ คุณค่าของเธอที่มี
 จงไขว่คว้า สิ่งที่เราทำได้ดี
 จงอดทน ดิ้นรน ฝึกฝน ค้นหา

เปลี่ยนโชคชะตา ด้วยตัวเอง

- จากเดินเปลี่ยนกลับมาด้านหน้า โบว์มาในชุดหงส์

- ไฟดับ

คอรัส : **ไม่สำคัญ** ว่าเรา จะเกิดจากไหน **ไม่สำคัญ** ว่าเรา รูปร่างหน้าตาเช่นไร
หากเธอรู้ มีฝัน เราจึงตั้งใจ ฝันของเราสวยงามได้ ไม่แพ้ใคร

เมื่อทุกคน บอกเธอ ว่าเธอไม่พร้อม **เมื่อ**ทุกคน บอกเธอ ว่าไม่ดีพอ
หากเธอท้อและพัง ที่เขาพูดกัน เธออาจหยุดฝัน เอาไว้ไม่ไปต่อ

ฉาก 6 ตลาดนัดอีกครั้งหนึ่ง

- โบว์ชวนจอยมายังตลาดนัดอีกครั้งหนึ่ง

จอย : เธอจะพาฉันไปไหนเนี่ย จะไปเกาหลีหรือ

โบว์ : เปล่า วันนี้ฉันจะมาแก้มือ เปิดหมวกให้มันรู้กันไปเลย

- (เธอร้องเป็นเพลง พลังเสียงของเธอทำให้ทุกคนหยุดนิ่ง หันกลับมามองที่เธอเป็นตาเดียว)

ภาพที่ 22 ภาพประกอบจาก 6 เพลง ตัวของเรา

เพลง ตัวของเรา

โบว์ร้อง :

โอว เย้ ไสว เยเย่

กางเกงยีนส์ ของไทย เยเย่เย้

กางเกงเล ก็ของไทย ฮู้วว

รองเท้าแตะ อ้าว ของใคร เยเย่เย้

ของไทย โอว เย้

(ดนตรีขึ้น)

แต่งตัวเราทั้งที

จะให้เหมือนใครทำไม

ไทยเรามีของดีใส่ของเกาหลีแล้วใครจะมาคอย

ภูมิใจ เยเย่เย้

ของไทย ฮู้ว

ใช้ของไทย เยเย่เย้

เราภูมิใจ อหะ

แม่บอกว่าเสื้อผ้าเป็นเรื่องนอกกาย

ใส่อะไร ก็ใส่ที่เราสบาย

ตัวของเรา อย่าไปใส่ตามของใคร

เขาใส่ดีไม่ใช่ว่าดีทั่วไป

เลือกเป็นอย่างที่เราอยากเป็นตั้งใจ

แต่งตัวแคไหนก็ยังไม่สวยเท่าเราแต่งใจ

ภาพที่ 23 ภาพประกอบโค้งขอบคุณผู้ชมการแสดง

จำไว้ เยเย่เย้ (นักแสดงทยอยออกมา โค้งให้คนดู)

แต่งตัว ฮู้ว

ยังไม่สวย เยเย่เย้

เท่าแต่งใจ อหะ

เฮ เฮ เฮ เย้

เขาใส่ยีนส์ เธอใส่เล

ถ้าเธอพอใจ ก็ไม่ต้องใส่อ่างเขาก็ได้

ใส่แบบที่ใช่ ก็เธอมีสไตล์

โลกจะเปลี่ยนยังไงไม่ต้องวิ่งตามอย่างใครๆ

วุ่นวาย เยเย่เย้

เสียเงิน ฮู้ว

มากมาย เยเย่เย้

เปลืองจะตาย

เยเยเย เย้

วุ่นวาย เยเย่เย้
เปลืองจะตาย (อาชะ)

Curtain call

- นักแสดงทุกคนโค้งให้คนดูพร้อมเพรียงกัน

1.3 การคัดเลือกและฝึกซ้อมนักแสดง ผู้วิจัยทำการฝึกซ้อมนักแสดง นับตั้งแต่วันที่ 11 มกราคม พ.ศ.2556 โดยมีกระบวนการดังนี้

1.3.1 การคัดเลือกนักแสดง ผู้วิจัยใช้แนวทางในการคัดเลือกนักแสดงโดยชักชวนจากบุคคลที่รู้จัก หรือรู้จักต่อกันมาซึ่งบทบาทในการคัดเลือก จะแบ่งเป็นลักษณะตัวละครที่รับบทที่ต้องใช้ความสามารถและลักษณะพิเศษเฉพาะทาง เช่น บทนางเอกลูกเปิดซี้เห่ ซึ่งต้องมีความซี้เห่ แต่มีความสามารถในการร้องเพลง หรือ นักแสดงนาฏลีลาที่สามารถเต้นบัลเล่ต์ได้ จำเป็นต้องอาศัยกลุ่มคนที่มีความสามารถหรือลักษณะเฉพาะเจาะจง ซึ่งผู้วิจัยมีการเปลี่ยนตัวนางเอกเรื่องนี้ถึง 4 ครั้ง เนื่องจากตารางเวลาซ้อมไม่ตรงกับที่จัดไว้ หรือ คาแรคเตอร์ไม่ตรงกับที่วางไว้ ทำยที่สุดมาลงตัวที่นักแสดงที่มีรูปร่างหน้าไม่สวยแต่ความสามารถในการเต้นและร้องเพลง

ในขณะที่เดียวกันผู้วิจัยได้ให้พื้นที่สำหรับการแสดงความเป็นตัวตนของนักแสดงในการนำเสนอบทบาทต่างๆที่ได้รับ เป็นต้นว่า การคัดเลือกนักแสดงที่จะมารับบทนางร้าย “แอนนี่” แม้ว่าจะต้องเป็นสาวสวย หุ่นดีที่มีความมั่นใจในตัวเอง แต่การนำเสนอความมั่นใจของบทนี้ ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักแสดงได้ตีความตัวละครในแบบที่อยากเป็น และมีการคิดค้นลักษณะของตัวละครร่วมกัน โดยเมื่อนักแสดงสามารถสร้างคาแรคเตอร์ของตัวละครที่น่าสนใจเหมาะสมกับโครงเรื่องที่วางไว้ ผู้วิจัยได้มีการเติมมุขหรือสถานการณ์ที่อำนวยให้ตัวละครได้แสดงบุคลิกโดยมีความเชื่อมโยงกับประเด็นที่ต้องการสื่อสารในละคร ทำให้ละครมีความสนุกสนานกับทั้งผู้ชมและนักแสดง

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเปิดโอกาสให้น้องๆเยาวชนในชมรมเต้น และร้องเพลงของวีแคนแดนซ์ (V Can Dance) ได้มีโอกาสรวมแสดงเป็นนักแสดงสมทบในละครเวทีเรื่องนี้ด้วย โดยมีการฝึกซ้อมการแสดง การเต้น และการร้องเพลงให้กับน้องๆเยาวชนเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการขึ้นแสดงละครเวทีเป็นครั้งแรกของพวกเขา

1.3.2 การนัดหมายอ่านบทพร้อมกันครั้งแรก (First Reading) เป็นการอ่านบทเพื่อทำความเข้าใจภาพรวมของละครให้กับนักแสดงและทีมงานในฝ่ายต่างๆ ก่อนจะแยกตารางการซ้อมให้แต่ละฉาก โดยนักแสดงจะต้องซ้อมการแสดงทั้ง 3 ส่วน คือ การแสดง การร้องเพลง การเต้นรำ

ภาพที่ 27 การอ่านบทพร้อมกันครั้งแรก

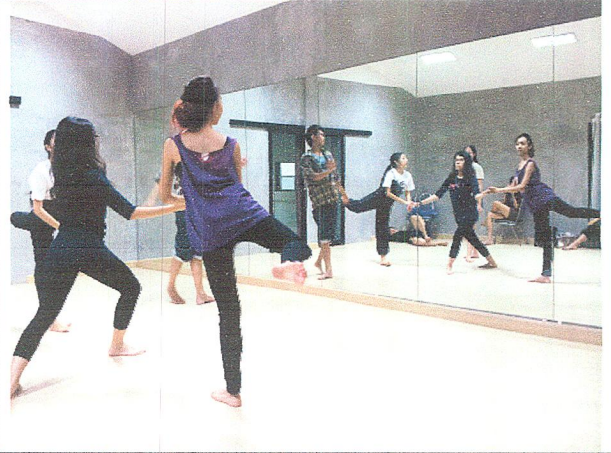

1.3.3 การแยกตารางซ้อมนักแสดงในแต่ละฉาก โดยแยกวันซ้อมแบ่งเป็นวันซ้อมร้องเพลง วันซ้อมเต้น และ วันซ้อมรวมทั้งฉาก เนื่องจากนักแสดงในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดชี้เหรุ” มีทั้งสิ้น 25 คน แบ่งเป็นนักแสดงหลัก 5 คน นักแสดงจินตลีลาบัลเลต์ 7 คน คอรัส 2 คน นักแสดงสมทบ 11 คน ซึ่งบางคนต้องเป็นทั้งนักแสดงหลักและลีลา บางคนเป็นนักแสดงสมทบและคอรัสเสริมในบางฉาก การทำงานจึงต้องมีการจัดตารางการซ้อมในแต่ละวันให้คุ้มค่าที่สุด และต้องมีการนำภาพย่อมาร้อยรวมกันเพื่อให้แน่ใจว่า เมื่อนำมาซ้อมรวมกันแล้วภาพที่ได้จะยังมีความต่อเนื่องกัน และนักแสดงแต่ละคนมีความเข้าใจในบทบาทที่ได้รับ

ภาพที่ 28 การซ้อมเต้นกลุ่มนักแสดงสมทบ

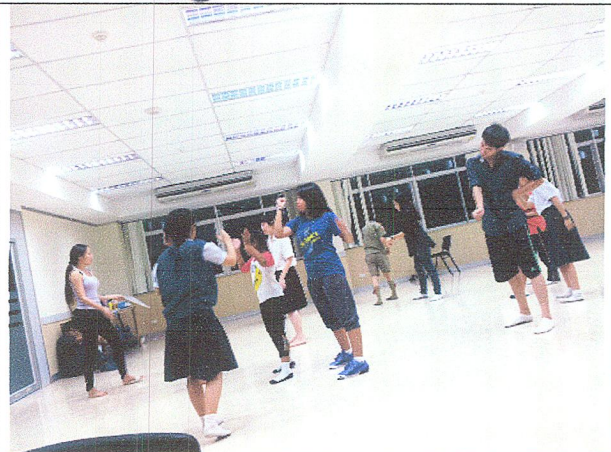
ภาพที่ 29 การซ้อมเต้นกลุ่มนักแสดง
บัลเลต์

ภาพที่ 30 การซ้อมร้องเพลงของกลุ่ม
คอรัส

ภาพที่ 31 การซ้อมการแสดงในแต่ละฉาก

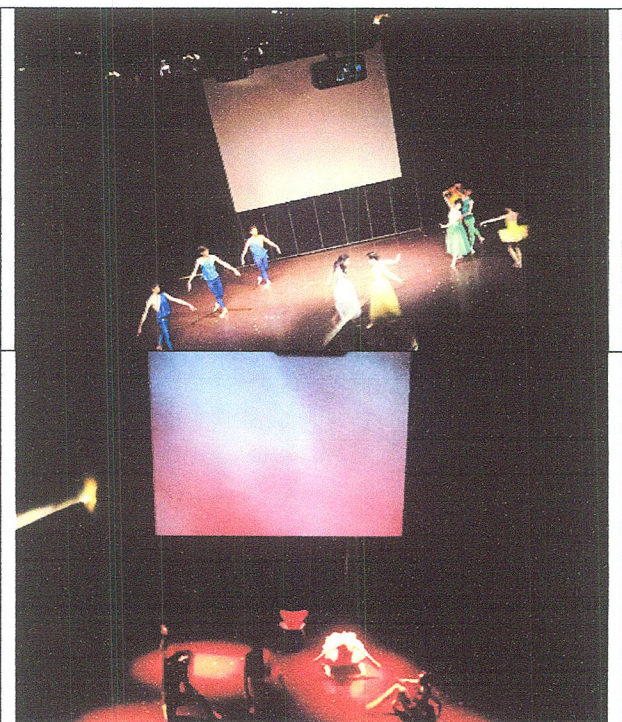

ภาพที่ 32 การซ้อมการร้องและเต้น
ในช่วงพินาเล่ (ฉากสุดท้ายของละคร)

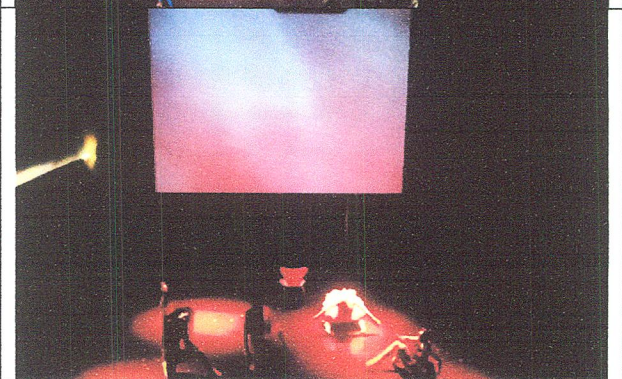

1.3.4 การนัดซ้อมภาพรวม ละครเพลงเรื่องลูกเปิดชีเห่ มีทั้งสิ้น 6 ฉาก หลังจากซ้อมแยกในแต่ละฉากแล้ว จึงมีการซ้อม Run through ทั้งเรื่องแบบมีการแก้ไขบางจุดในระหว่างซ้อม และการซ้อม Run through แบบไม่มีการขัดจังหวะ เพื่อดูภาพรวมของอารมณ์การดำเนินเรื่อง ความยาวของละคร มีการซักซ้อมกับเสื้อผ้า อุปกรณ์ แสง เสียง และมัลติมีเดียประกอบการเล่าเรื่อง ซึ่งต้องมีการประสานงานกันอย่างเป็นระบบเพื่อให้อารมณ์ของเรื่องไม่สะดุด และได้ความต่อเนื่องของละครที่มีความกระชับ

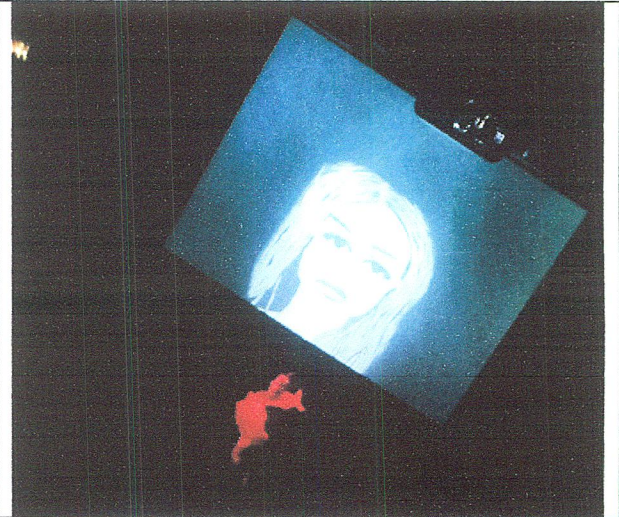
ภาพที่ 33 การซ้อมภาพรวมกับเสื้อผ้า

ภาพที่ 34 การซ้อมการแสดงกับแสง

ภาพที่ 35 การซ่อมภาพรวมกับมัลติมีเดีย

1.4 การออกแบบองค์ประกอบในการแสดง นอกเหนือจากการแสดง การร้องเพลง และการเต้นรำแล้ว การสร้างสรรค์ละครเพลง ยังต้องอาศัยองค์ประกอบอื่นๆ ได้แก่

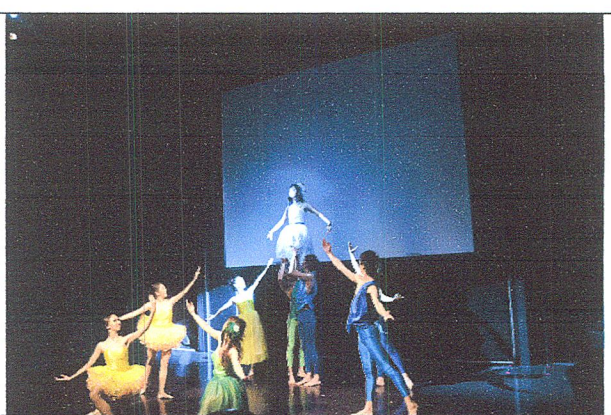
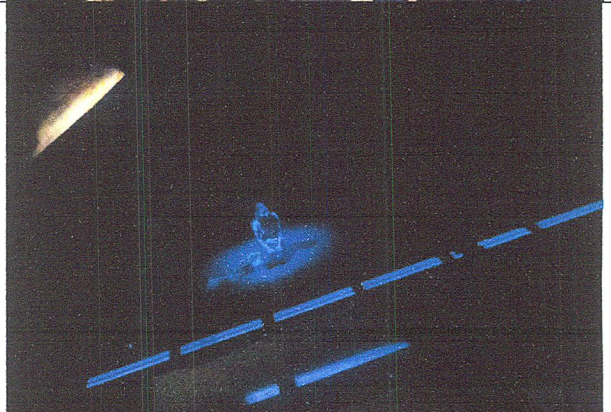

1.4.1 การออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก ผู้วิจัยเน้นการใช้อุปกรณ์ประกอบฉากที่เคลื่อนย้ายได้สะดวกแทนการสร้างฉากละคร อันเนื่องมาจากข้อจำกัดของโรงละครและทีมงานฉากที่มีการใช้อุปกรณ์ในการสร้างบรรยากาศของสถานที่ ได้แก่ ฉากตลาด ซึ่งมีการจัดอุปกรณ์ให้เป็นร้านขายของต่างๆที่นักแสดงสามารถนำเข้าไปในฉากได้สะดวกและรวดเร็ว เพื่อไม่ให้เสียเวลาในการเปลี่ยนฉากนานเกินไปจนทำให้ผู้ชมเสียอารมณ์ในการชม

ภาพที่ 36 การซ่อมการวางตำแหน่งอุปกรณ์

1.4.2 การออกแบบแสง เนื่องจากสถานที่ที่ใช้แสดงมีข้อจำกัดในการจัดแสง อาทิ การเคลื่อนย้ายแสงที่ไม่สามารถทำได้สะดวก ผู้วิจัยจึงต้องใช้รูปแบบแสงที่ทางโรงละครจัดเตรียมไว้และปรับเปลี่ยนตำแหน่งของนักแสดงและอุปกรณ์ประกอบฉากให้อยู่ในจุดที่รับแสงได้ หรือรูปแบบโรงละครที่ไม่มีม่านไซโคด้านหลัง ทำให้บางฉากที่จินตนาการไว้ว่าจะเป็นเงาแสงแบบ

silhouette ไม่สามารถทำได้และต้องมีการปรับเปลี่ยนแนวทางการแสดงให้แสงสามารถสื่ออารมณ์ เช่นเดียวกับรูปแบบแสงที่วางไว้ และมีการทดลองแสงกับสีเสื้อผ่านนักแสดงเพื่อให้ได้ภาพที่สื่อความหมายได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

<p>ภาพที่ 37 การซ้อมแสงพร้อมเสื้อผ้าในการเต้นรำ</p>	
<p>ภาพที่ 38 การออกแบบแสงสร้างบรรยากาศความเหงาและความเศร้าของตัวละครด้วยแสงสีฟ้า</p>	
<p>ภาพที่ 39 การซ้อมแสงพร้อมเสื้อผ้าในภาพรวม</p>	

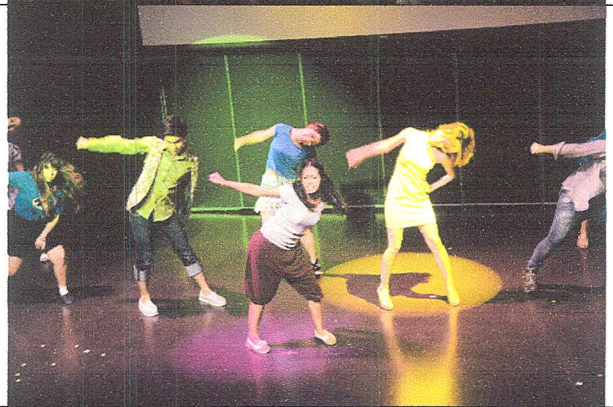
ภาพที่ 40 การออกแบบแสงเพื่อเน้น
ขณะที่ตัวละครหลักกำลังแสดง

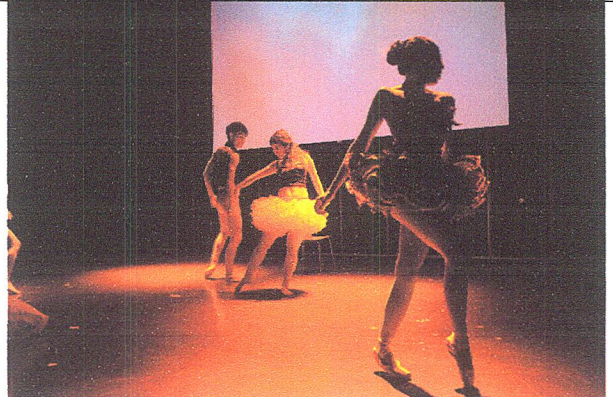
ภาพที่ 41 การออกแบบแสงในฉากตลาด

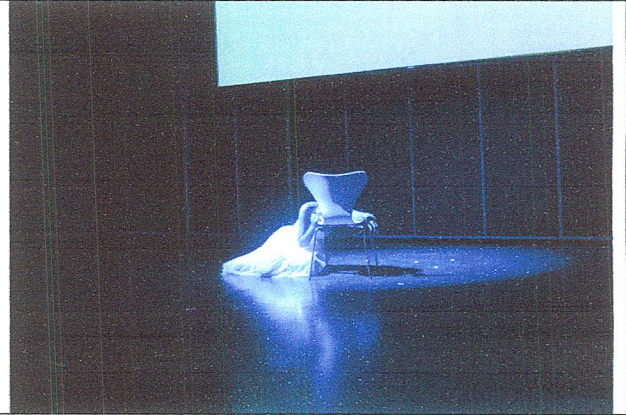
ภาพที่ 42 การออกแบบแสงในฉากเต้นรำ
เพลงสอยเสริมได้ ใช้ไฟสีดิสโก้เป็นมูฟวิง
ไลท์เคลื่อนที่ไปมา

ภาพที่ 43 การออกแบบแสงในฉากแทงโก้
ศัลยกรรม ใช้แสงสีแดงให้ดูอันตรายและ
น่าตื่นตาตื่นใจ

ภาพที่ 44 การออกแบบแสงโดยใช้แสงสีฟ้ากับไฟไฮไลท์สีขาวทาบกันเพื่อสร้างความโดดเด่นแต่เปล่าเปลี่ยวของตัวละคร

1.4.3 การออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย เสื้อผ้าที่ใช้แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เสื้อผ้าที่ใช้ในการแสดง เป็นชุดแบบบัลเล่ต์ คือ ผู้หญิงสวมกระโปรงฟู ผู้ชายสวมเลกกิ้งแนบตัว รองเท้าซอฟซูว์ ชุดในฉากเล่าเรื่องลูกเปิดซี้เหว ให้โทนสีสดใสตามสีของธรรมชาติในนิทาน เช่น ลำธารสีน้ำเงิน ลูกเปิดสีเหลือง ต้นไม้สีเขียว เป็นต้น อีกประเภทหนึ่งคือ เสื้อผ้าตามยุคสมัยปัจจุบัน สืบตามลักษณะของตัวละคร เช่น แอนนี่เป็นดาราสาวสวยมั่นใจ ใช้ชุดกระโปรงสั้นเสื้อผ้าสีเหลืองสดที่ทำให้ดูเด่น การคุมโทนสีของนักแสดงสมทบก็เป็นเรื่องที่ต้องนึกถึง เนื่องจากการใช้เสื้อผ้าหลากสี อาจมาทำให้การจัดแสงเป็นไปอย่างลำบาก เนื่องจากสีของเสื้อผ้าบางโทนสีเมื่อโดนแสงสีต่างๆ แล้วอาจจะเปลี่ยนไป หรือ หากสีเสื้อผ้านักแสดงสมทบใช้สีมีความหลากหลายมากเกินไป จะกลบความสนใจของสีเสื้อผ้านักแสดงหลัก

นอกจากนี้เสื้อผ่ายังแสดงบุคลิกลักษณะของตัวละคร สีสดแสดงความสดใส รูปแบบแสดงความมั่นใจในตัวเอง หรือ ความไม่มั่นใจในตัวเองเช่นการแต่งกายของสองว้ายร้าย คู่หูกับแอนนี่ เป็นกลุ่มที่มีความสดใส แม้จะเป็นว้ายร้ายแต่ก็แฝงไปด้วยความน่ารัก โดย"สลิม"จะเป็นผู้หญิงที่รับบทนักแสดงบัลเล่ต์ในละครด้วย "สาคุ" รับบทเป็นผู้ช่วยผู้กำกับ ในขณะที่โบว์จะเป็นคนจืดๆ แต่งตัวไม่เก่งไม่มั่นใจในตัวเอง

ภาพที่ 45 สีของนักแสดงสมทบใช้โทนฟ้าเขียว น้ำเงิน แสดงคาแรคเตอร์ต่างๆ ในตลาด เช่น วัยรุ่น คนแก่ จักโก้ เป็นต้น

ภาพที่ 46 เสื้อผ้านักแสดงในฉากเกริ่นนำ
นิทานเรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์” ใช้โทนสดแบบ
แทนสัญลักษณ์สีทางธรรมชาติ

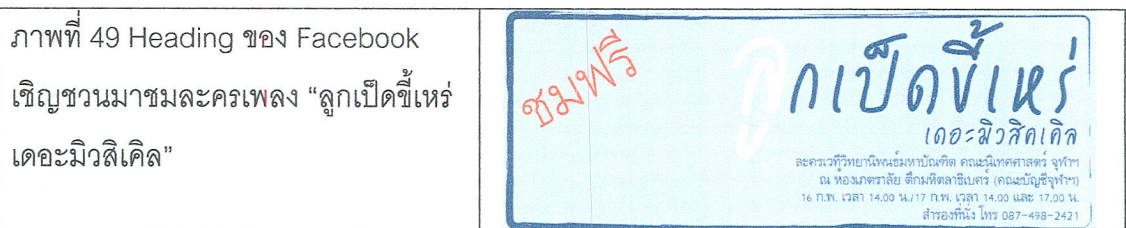
ภาพที่ 47 เสื้อผ้าแสดงคาแรคเตอร์ของตัว
ละคร “สลิม” ในซุกบัลเลต์ กับ “สาคุ” เป็น
คู่หูวายร้ายมีความน่ารักสดใส

ภาพที่ 48 รูปแบบเสื้อผ้าของนางเอก
“โบว์” แสดงบุคลิกความไม่มั่นใจใน
ตนเอง แต่งตัวเรียบง่าย ใช้สีหม่นแสดง
อารมณ์ของตัวละครในขณะนั้น

1.5 การประชาสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบสื่อประชาสัมพันธ์ละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซี่เหว่” ใน 2 รูปแบบ สื่อภาพนิ่ง และสื่อมัลติมีเดียประเภทคลิปวีดีโอความยาว 30 วินาที ผู้วิจัยใช้วิธีประชาสัมพันธ์ 2 รูปแบบ คือ แบบเจาะจง และแบบสุ่ม การประชาสัมพันธ์แบบเจาะจง คือ วิธีการขอจดหมายประชาสัมพันธ์แจ้งไปยังสถานศึกษาใกล้เคียงเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการนำนักเรียนในโรงเรียนเข้าชมการแสดง วิธีนี้ไม่ค่อยได้รับผลตอบรับที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากการแสดงจัดในช่วงเวลาที่นักเรียนมีการสอบปลายภาค ประกอบกับการนำเรื่องเสนอต่อผู้อำนวยการ ซึ่งมีความยุ่งยากและใช้เวลานาน ผู้วิจัยจึงได้ขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์ประจำวิชา การวิจารณ์สุนทรียศาสตร์ (Aesthetic Communication Criticism) เพื่อนำนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวนประมาณ 150 คน เข้าชมการแสดงในรอบต่างๆ และการเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญเข้าชมละครในรอบต่างๆ การประชาสัมพันธ์แบบไม่เจาะจง คือการใช้วิธีติดโปสเตอร์ละคร และฝากข่าวการแสดงละครในสื่อออนไลน์ และ Social network ซึ่งเป็นสื่อที่กลุ่มผู้ชมเป้าหมายนิยมใช้ติดต่อสื่อสาร อาทิ Facebook , Black Berry และ Youtube ซึ่งได้ผลตอบรับจากผู้ชมซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพื่อน หรือ เพื่อนของเพื่อนและญาติพี่น้องที่รู้จักกัน

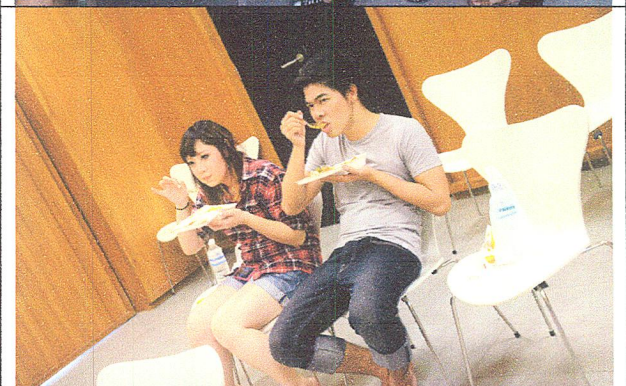

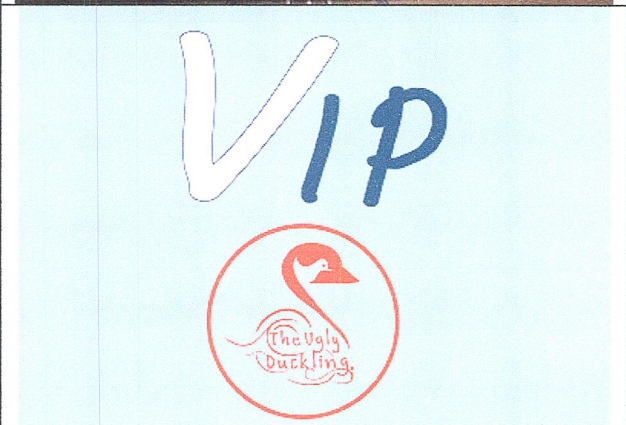

2. ชั้นจัดการแสดง (Production)

การจัดเตรียมสถานที่แสดง ณ โรงละครภาตราชลัย ชั้น 14 ดิโกมิตลาลิเบสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถานที่แสดงเป็นโรงละครแบบที่นั่งสำเร็จรูป 100 ที่นั่ง ไล่ระดับเป็นขั้นบันได ที่นั่งแถวหน้าสุดค่อนข้างติดกับพื้นที่การแสดง เนื่องจากพื้นที่ไม่มีการยกให้สูงขึ้น ประตูทางเข้าออกของนักแสดงเป็นแบบบานผลัก จึงจำเป็นต้องมีการกันผ้าสีดำเพื่อให้สะดวกในการเข้าออกโดยไม่ต้องเปิดปิดบานประตู

มีการจัดเตรียมโต๊ะสำหรับลงทะเบียน ไว้ที่ด้านหน้าลิฟท์ ซึ่งเป็นประตูทางเข้าออกทางเดินสู่โรงละคร แต่ไม่สามารถติดป้ายบอกทางในพื้นที่ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ เนื่องจากต้องมีการทำเรื่องขออย่างเป็นทางการ และบริเวณห้องสำหรับพักคอยมีพื้นที่จำกัดในการนั่งรอ ผู้วิจัยจึงต้องเปิดโรงละครให้ผู้ชมเข้าชมอย่างรวดเร็วและตรงเวลาที่สุดเพื่อมิให้ผู้ชมคอยนานจนเกิดความเบื่อหน่าย

<p>ภาพที่ 51 โต๊ะลงทะเบียน ก่อนทางเข้าโรงละคร</p>	
<p>ภาพที่ 52 ห้องพักรอ ก่อนเข้าชมการแสดง</p>	
<p>ภาพที่ 53 ลักษณะแถวที่นั่งคนดู</p>	
<p>ภาพที่ 54 ป้ายลํารองที่นั่งสำหรับผู้เชี่ยวชาญ</p>	

<p>ภาพที่ 55 ป้ายบอกทางไปโรงละคร</p>	
<p>ภาพที่ 56 ป้ายบอกทางไปสู่ชา</p>	

2.1 การแสดงรอบที่ 1 วันเสาร์ที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556 เวลา 14.00 น.

2.1.1 กำหนดการแสดง

- เวลา 9.00 น. นักร้องและทีมงานทั้งหมดรวมกัน ณ โรงละคร เพื่อปรับปรุงแก้ไขบางฉากและรันเทคนิค แสง เสียง มัลติมีเดียพร้อมกัน รอบแรกของการแสดงนี้เป็นครั้งแรกที่นักแสดงทั้ง 25 คน มาครบถ้วน จึงต้องมีการทวนท่าเต้น วอร์มร่างกาย วอร์มเสียงและซ้อมการเปลี่ยนฉากให้กระชับทันเวลา
- เวลา 12.00 น. นักแสดงและทีมงานรับประทานอาหารกลางวัน แต่งตัว แต่งหน้าและเตรียมเสื้อผ้าที่ต้องใช้เปลี่ยนระหว่างฉาก
- เวลา 13.00 น. Sound check นักแสดงในฉากที่ 1 ติดไมโครโฟนไร้สาย wireless ที่ตัวของนักแสดงและนี่เป็นครั้งแรกที่มีการใช้อุปกรณ์ขยายเสียงก่อนหน้านี้มีเพียงการซ้อมแบบใช้เสียงสดและโปรเจคเสียง ในระดับนักแสดงบางคนที่ผ่านมาการแสดงละครเวทีมาก่อน
- เวลา 13.30 น. เริ่มลงทะเบียนและให้ผู้ชมทยอยเข้าบริเวณห้องพักคอย

- เวลา 14.00 น. ผู้ชมรอบแรกทยอยเข้าโรงละครจำนวนมาก ต้องเสริมที่นั่งบริเวณบันได ผู้วิจัยกล่าวทักทายผู้ชมและเชิญชวนให้ทำแบบสอบถามก่อนการรับชม
- เวลา 14.20 น. การแสดงเริ่มต้น ใช้เวลาทำการแสดงประมาณ 50 นาที และมีการพูดคุยเสวนากับผู้ชมเพื่อแลกเปลี่ยนความเห็นกันประมาณ 30 นาที เสร็จสิ้นการแสดงละครเพลง “ลูกเปิดซีเห่” ประมาณเวลา 15.40 น.

2.1.2 ผลการดำเนินงาน

2.1.2.1 กลุ่มผู้ชม

จากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้จำนวน 107 ชุด แต่จากการประมาณด้วยสายตามีผู้ชมทั้งสิ้นราว 130 คน เนื่องจากมีการเสริมที่นั่งบริเวณบันไดและมีผู้ชมส่วนหนึ่งนั่งพื้นอีก ประมาณรวมยี่สิบกว่าคน โดยผู้ชมส่วนหนึ่งมาล่าช้า การแสดงได้เริ่มต้นไปแล้วทำให้ไม่ได้รับแบบสอบถาม เนื่องจากไม่มีคนประจำโต๊ะลงทะเบียน ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมีผู้เชี่ยวชาญเป็นคณาจารย์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.1.2.2 ปัญหาและข้อค้นพบในการแสดง

การใช้ไมโครโฟนไร้สายเป็นครั้งแรก โดยไม่มีการซักซ้อมมาก่อน ทำให้เกิดปัญหาในระบบเสียงอย่างมาก อ.ดร.จิรยุทธ สินธุพันธ์ ในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการสื่อสารการแสดง ได้ชี้แนะเรื่องปัญหาด้านเสียง อาทิ เสียงนักแสดงบางคนเสียงดังเกินไป บางคนเบาเกินไป มีเสียงรบกวนจากการเสียดสีของเสื้อผ้าขณะที่นักแสดงเคลื่อนไหวหรือเต้น นักแสดงบางคนลืมปิดไมโครโฟนไร้สายหลังออกจากฉากทำให้มีเสียงรบกวนเวทีขณะทำการแสดง ซึ่งทางทีมงานไม่เคยมีการพูดคุยในการควบคุมเรื่องระบบเสียงไมโครโฟนไร้สายนี้ จึงไม่สามารถปรับเสียงให้ชัดเจนได้อย่างทันท่วงที ผู้เชี่ยวชาญแนะนำว่าควรมีการปรับปรุงเรื่องเสียงอย่างเร่งด่วน โดยให้นักแสดงบางคนไม่ใช้ไมโครโฟนไร้สายแต่ใช้การโปรเจกเสียงแทน ซึ่งผู้วิจัยให้ความเห็นว่า สำหรับการแสดงบทพูดนั้นสามารถทำได้โดยไมใช้ไมโครโฟนไร้สาย แต่การร้องเพลงนั้นจำเป็นต้องใช้ไมโครโฟน เนื่องจากนักแสดงไม่สามารถร้องเพลงให้เสียงดังชัดเจนได้ จึงต้องหาวิธีปรับปรุงเรื่องเสียงต่อไป ระบบเสียงบางเพลงมีระดับเบาดังที่ต้องปรับปรุงให้เหมาะสมกับอารมณ์ของการแสดง ดังที่ ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอว่า เพลงแทงกัศัลยกรรม ควรเปิดให้ดังกว่านี้ เพื่อกระตุ้นอารมณ์

รศ. ถิรพันธ์ อนุวัชศิริวงศ์ ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ด้านการสื่อสารเชิงสุนทรียะแนะนำว่า ควรมีการปรับปรุงเสื้อผ้าของนักแสดงบางคน เช่น เสื้อผ้านางเอกที่มีการติดไมโครโฟนไร้สายไว้ด้านหลัง แล้วถ่วงให้เกาะอกหลวมหลุดลงมา ผู้แสดงจึงมีความกังวล

และผู้ชมเกิดความรู้สึกไม่สะดวกใจในการชม กระโปร่งชุดของแอนนี่ลีนและคูบีเวลาเตะขาเต้นรำ ซึ่งผู้วิจัยชี้แจงว่าได้ใส่ซับพอร์ตสีเนื้อไว้แล้วแต่ทางผู้ชมอาจมองไม่เห็นว่าได้ใส่ เนื่องจากเป็นสีเนื้อ จึงเปลี่ยนเป็นสีดำ เสื้อผ้าของนักแสดงที่รับบทเป็นผู้กำกับและนักเต้นในฉากต่อกัน เป็นเสื้อติด กระดุมมีความยากลำบากในการเปลี่ยนชุด ทำให้เปลี่ยนเข้าจากไม่ทัน ผู้แสดงร่วมในฉากต้องดับ บทสวดเพื่อดึงเวลาในการแสดง จึงมีการเปลี่ยนชุดในรอบถัดไปให้เปลี่ยนง่าย

การเต้นรำในบางฉากเปิดยังไม่ลื่นไหลต่อเนื่อง ขาดความพร้อมเพรียง เนื่องจากก่อนหน้านี้นักแสดงมาซ้อมไม่พร้อมกัน และการแสดงรอบแรกนี้อาจทำให้หลายคนตื่นเต้นและกังวล จึงเกิดอาการสั่นและยืนผิดตำแหน่งในการแสดงทำให้นักแสดงไม่อยู่ในบริเวณที่ไฟส่องถึง

การแสดงของนางเอกในช่วงที่กลายเป็นหงส์ ควรมีการปรับปรุงให้เกิดความสง่างามมากขึ้น เช่นท่าทางการยืน การเดินไหลมึ่นผาย ปรับปรุงเสื้อผ้าให้ส่งเสริมความเป็นหงส์ มีเครื่องประดับหรือสื่อสัญลักษณ์ของการเปลี่ยนแปลงในตัวนางเอก

ผู้วิจัยจึงได้ทำการปรับปรุงในส่วนของปัญหาที่พบดังกล่าวเท่าที่จะสามารถทำได้ โดยการนัดทีมงานและนักแสดงทั้งหมดรวมเพื่อพูดคุยหาแนวทางแก้ปัญหาในรอบต่อไป เช่นการจัดให้มีทีมงานดูแลระบบเสียงของนักแสดงที่ใช้ไมค์ไร้สาย การวางตำแหน่งไมค์ไร้สายที่จะเกิดเสียงรบกวนระหว่างการแสดงน้อยที่สุด การฝึกซ้อมการเต้นรำให้พร้อมเพรียง แก้ไขเสื้อผ้านักแสดงให้มีความรัดกุม และการฝึกทำสมาธิของนักแสดงก่อนเข้าฉากทุกครั้ง

2.2 การแสดงรอบที่ 2 วันอาทิตย์ที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556 เวลา 14.00 น.

2.2.1 กำหนดการแสดง

- เวลา 10.00 น. นัดนักแสดงและทีมงานทั้งหมดรวมกัน ณ โรงละคร เพื่อปรับปรุงแก้ไขบางฉากที่ผู้เชี่ยวชาญและผู้วิจัยได้พบปัญหาในการแสดงในรอบแรก โดยเน้นเรื่องระบบเสียง ทั้งการควบคุมเทคนิคจากห้องควบคุมและจากตัวนักแสดงเอง
- เวลา 12.00 น. นักแสดงและทีมงานรับประทานอาหารกลางวัน แต่งตัว แต่งหน้าและเตรียมเสื้อผ้าที่ต้องใช้เปลี่ยนระหว่างฉาก
- เวลา 13.00 น. Sound check นักแสดงในฉากที่ 1 ติดไมโครโฟนไร้สาย ที่ตัวของนักแสดง
- เวลา 13.30 น. เริ่มลงทะเบียนและให้ผู้ชมทยอยเข้าบริเวณห้องพักคอย
- เวลา 14.00 น. ผู้ชมรอบที่ 2 ทยอยเข้าโรงละคร ผู้วิจัยกล่าวทักทายผู้ชมและเชิญชวนให้ทำแบบสอบถามก่อนการรับชม

เวลา 14.10 น. การแสดงเริ่มต้น ใช้เวลาทำการแสดงประมาณ 50 นาที และมีการพูดคุยเสวนากับผู้ชมเพื่อแลกเปลี่ยนความเห็นกันประมาณ 30 นาที เสร็จสิ้นการแสดงละครเพลง "ลูกเปิดซีเห่" ประมาณเวลา 15.30 น

2.2.2 ผลการดำเนินงาน

2.2.2.1 กลุ่มผู้ชม

จากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้จำนวน 72 ชุด แต่จากการประมาณด้วยสายตามีผู้ชมทั้งสิ้นราว 100 คน เนื่องจากผู้ชมเต็มโรงละครทุกที่นั่ง โดยผู้ชมส่วนหนึ่งไม่ได้รับแบบสอบถามเนื่องจากมาล่าช้ามาก โดยการแสดงได้เริ่มต้นไปแล้วประมาณ 20 นาที และผู้ชมส่วนใหญ่เป็นครอบครัว ญาติพี่น้องของนักแสดง ซึ่งในรายชื่อของผู้ใหญ่ที่มีอายุมากไม่สามารถทำแบบสอบถามได้เนื่องจากสายตาไม่ดี และไม่สะดวก และมีผู้เชี่ยวชาญเป็นคณาจารย์จาก คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2.2.2 ปัญหาและข้อค้นพบในการแสดง

ระบบเสียงที่ได้รับการแก้ไขทำให้อารมณ์และบรรยากาศในการแสดงราบรื่นขึ้น แต่มีปัญหาล็กน้อยในช่วงที่นักแสดงต้องเดินรำแล้วสายไมโครโฟนไร้สายหลุดออกมานอกเสื้อผ้า และมีเสียงลมหายใจเข้าไมโครโฟนไร้สายเป็นบางช่วงในการแสดง เนื่องจากนักแสดงมีอาการป่วย มีไข้ ทำให้เหนื่อยหอบง่ายระหว่างการแสดง

นักแสดงบางคนตกบลิคไฟ แม้ว่าจะมีการปะเทปเรื่องแสงระบุตำแหน่งไว้แล้วก็ตาม จึงต้องมีการกำชับให้นักแสดงคอยระวังตกไฟในรอบการแสดงต่อไป

เป็นรอบการแสดงที่กระชับสนุกสนาน การแสดงราบรื่นและนักแสดงแสดงได้ดีขึ้นแม้ว่าจะมีอาการป่วยก็ตาม ผู้ชมมีส่วนร่วมในการแสดงความพึงพอใจ ด้วยเสียงหัวเราะและการปรบมือเมื่อจบในแต่ละฉาก และให้ความร่วมมือในการตอบคำถามและแลกเปลี่ยนความเห็นเป็นอย่างดี

ผู้เชี่ยวชาญมีการแนะนำเรื่องการจัดไฟซึ่งสามารถทำให้เกิดรายละเอียดของอารมณ์การแสดงที่สวยงามได้มากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งใช้แสงตามตำแหน่งเดิมที่โรงละครมี และได้ให้คำแนะนำเรื่องการใช้ละครในการสร้างงานเสวนา นิทรรศการ หรือการมีผู้มาบรรยายหัวข้อสาระที่เกี่วข้อง ซึ่งจะให้ประโยชน์ต่อผู้ชมมากกว่าการสร้างสรรค์ละครเพียงอย่างเดียว โดยละครที่แสดงนั้นผู้เชี่ยวชาญแสดงความเห็นว่าเหมาะสมต่อกลุ่มผู้ชมที่เป็นวัยรุ่น เพราะเป็นวัยที่กำลังค้นหาตนเอง ซึ่งผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่อย่างผู้เชี่ยวชาญอาจไม่ได้รับข้อคิดจากละครในเรื่องการค้นหาคุณค่าของตนเองเนื่องจากผ่านช่วงเวลานั้นมาแล้ว

2.3 การแสดงรอบที่ 3 วันอาทิตย์ที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556 เวลา 17.00 น.

2.3.1 กำหนดการแสดง

- เวลา 15.00 น. นักแสดงและทีมงานพัก รับประทานอาหารเย็น
- เวลา 16.00 น. ผู้กำกับนำตัวนักแสดงและทีมงานเพื่อพูดคุย กล่าวชื่นชมและขอบคุณสำหรับความทุ่มเทของทุกคนในช่วงเวลาที่ผ่านไป พร้อมแจกเสื้อยืดละครเป็นการขอบคุณ และขอให้ทุกคนทำให้เต็มที่ในรอบสุดท้าย
- เวลา 16.30 น. เริ่มลงทะเบียนและให้ผู้ชมทยอยเข้าบริเวณห้องพักคอย
- เวลา 17.00 น. ผู้ชมรอบสุดท้ายทยอยเข้าโรงละคร ผู้วิจัยกล่าวทักทายผู้ชมและเชิญชวนให้ทำแบบสอบถามก่อนการรับชม
- เวลา 17.10 น. การแสดงเริ่มต้น ใช้เวลาทำการแสดงประมาณ 50 นาที และมีการพูดคุยเสวนากับผู้ชมเพื่อแลกเปลี่ยนความเห็นกันประมาณ 30 นาที เสร็จสิ้นการแสดงละครเพลง “ลูกเปิดซีเฮอร์” ประมาณเวลา 18.30 น.

2.3.2 ผลการดำเนินงาน

2.3.2.1 กลุ่มผู้ชม

จากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้จำนวน 60 ชุด แต่จากการประมาณด้วยสายตามีผู้ชมทั้งสิ้นราว 110 คน เนื่องจากผู้ชมเต็มโรงละครทุกที่นั่งและต้องนั่งเสริมบริเวณบันได โดยผู้ชมส่วนหนึ่งไม่ได้รับแบบสอบถาม เนื่องจากมาล่าช้ามาก โดยการแสดงได้เริ่มต้นไปแล้วประมาณ 15-30 นาที บางส่วนรับแบบสอบถามแตเมื่อนำส่งปรากฏว่าไม่ได้ทำ หรือทำไม่ครบจึงทำให้ต้องคัดทิ้งผู้ชมในรอบนี้มาจากหลากหลายที่ บางส่วนเป็นผู้ชมที่มาจากข่าวประชาสัมพันธ์ บางส่วนเป็นผู้ชมที่เป็นครอบครัวนักแสดงและมีผู้เชี่ยวชาญเป็นนักออกแบบท่าเต้นในสาขาต่างๆ นักการละครในละครเวที

2.3.2.2 ปัญหาและข้อค้นพบในการแสดง

มีปัญหาด้านเทคนิคเล็กน้อยแต่ไม่กระทบกับภาพรวมของการแสดง คิวการแสดงเป็นไปอย่างราบรื่นและสนุกสนาน แม้ว่านางเอกจะมีอาการทรุดลงจากอาการไข้ที่เป็นมาตั้งแต่รอบการแสดงในตอนเช้า แต่ด้วยกำลังใจที่ดีก็สามารถผ่านพ้นรอบนี้มาได้เป็นอย่างดีที่น่าพอใจของผู้กำกับ

และผู้ชม โดยสังเกตจากปฏิกริยาในระหว่างรับชมและบรรยากาศในการเสวนาแลกเปลี่ยน
ความเห็นหลังชมการแสดง ผู้ชมมีความสนใจในการให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับละคร

เป็นที่น่าเสียดายที่ผู้ชมบางส่วนมาล่าช้า โดยมีผู้เชี่ยวชาญการละครบางท่านมาในช่วง
กลางของเรื่อง และ ช่วงสุดท้ายของเรื่อง เนื่องจากละครมีความยาวเพียง 50 นาที ทำให้
ผู้เชี่ยวชาญบางส่วนพลาดการรับชมและไม่สามารถให้ความเห็นได้อย่างเต็มที่ ผู้วิจัยจึงได้รับ
คำแนะนำว่า นอกเหนือจากสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแล้วควรมีการสัมภาษณ์นักแสดงในเรื่องด้วย
เนื่องจากเป็นกลุ่มเยาวชนเช่นเดียวกัน รวมทั้งผู้ปกครองของนักแสดงที่มารับชมการแสดงทั้ง 2
รอบ เพื่อให้มีความละเอียดของข้อมูลในการทำงานวิจัยมากขึ้น

3.ขั้นหลังการผลิต (Post-Production)

ในส่วนของงานหลังการผลิตนั้น เป็นการประเมินผลข้อมูลทั้งเชิงสถิติจากแบบสอบถาม
โดยการบันทึกลงในโปรแกรมสถิติประยุกต์ SPSS เพื่อประมวลผลทางสถิติและนำผลที่ได้ไปใช้ใน
การนำเสนอผลการวิจัย และอีกส่วนได้จากการเสวนาหลังชมละครกับผู้ชม การสัมภาษณ์
ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชมในแต่ละรอบ นักแสดงเยาวชนในละครเวที และผู้ชมที่ได้ชมการแสดง 2 รอบขึ้นไป
ไปเพื่อเปรียบเทียบความรู้สึก ความคิดเห็นจากละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีห์เหร่”

3.1 ทศนคติจากการสัมภาษณ์และเสวนา

ผู้วิจัยได้ทำการบันทึกเทประหว่างการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชมและนักแสดงในละคร
เพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีห์เหร่”

3.1.1 ทศนคติจากผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นคณาจารย์ผู้สอนด้านการสื่อสารการแสดงในสถาบันอุดมศึกษาคิดว่า
ละครเวทีเรื่องนี้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายที่ตั้งไว้ เป็นละครสำหรับวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่กำลังค้นหา
ความเป็นตัวเองและละครเรื่องนี้มีสาระความเป็นปัจจุบันที่ตรงกับกระแสนิยมที่เป็นปัญหาใน
สังคม คือ ความนิยมการศัลยกรรมในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งผู้เชี่ยวชาญชื่นชอบรูปแบบการนำเสนอใน
ภาพรวม

“ถ้าเราตั้งเป้าว่าทำละคร เพื่อเป็นสื่อให้ความรู้การเรียนการสอนสำหรับเด็กและเยาวชน
เป็นtarget group หลัก ละครเรื่องนี้มันก็ตอบโจทย์ แต่อาจจะเพิ่มeducation message ในเรื่อง
content ให้มากขึ้นโดยการมี Guest Speaker เป็น คุณหมอ จิตแพทย์ หรือครู ก็จะทำให้เนื้อหา
การสอนครบวงจร และ Flow มากขึ้น”

ดร.ประภัสสร จันทร์สถิตยพร ,สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ละครเรื่องนี้เหมาะกับกลุ่มผู้ชมที่เป็นวัยมัธยม โดยเฉพาะผู้หญิงวัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังค้นหาตัวเอง ถ้าเขาได้มาดูอะไรอย่างนี้มันอาจจะช่วยเขาได้ส่วนหนึ่ง เขาอาจจะไม่ต้องหลงตามเพื่อน กับความสวยงามงามที่เป็นวาทกรรม ที่สวยต้องเป็นแบบนี้ ผิวขาวใสอะไรประมาณนี้ มีความรู้สึกว่ละครเล่นให้ช้ากว่านี้ได้อีก ตอนเปิดเรื่องน่ารักดี พอตัดเข้าตัวละคร เรารู้ว่ามันไม่น่าเบื่อถ้าจะเล่นให้มันช้ากว่านี้ ให้ได้สร้าง character ของตัวละครให้ได้มากกว่านี้”

อ.ลักษณะนิยน์ ทรงเสียงไชย, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการแสดง ได้แก่ นักแสดงอาชีพ และนักแสดงละครเวที ได้ให้ความเห็นไว้ตามลำดับ ดังนี้

“ละครมีความโดดเด่นเรื่องการแสดง ไม่ว่าจะเป็นเต้นรำ หรือว่าการจัดแสงสีเสียง ชอบการจัดแสง มีลูกเล่นเซอร์ไพรส์ผู้ชมตลอดเวลา แต่ในส่วนของเนื้อเรื่องเป็นกระแสสังคมที่กำลังเป็นประเด็น เรื่องความสวย การทำศัลยกรรม จิตใจ มีการเปรียบเทียบให้เห็นได้ชัดเจน ว่าคนสวยกับคนไม่สวยเป็นยังไง พอแสดงออกมา physical ภายนอกกับการแสดงมันออกมาสอดคล้องกัน ในฐานะที่เป็นนักแสดงเหมือนกันก็ประทับใจ แล้วชื่นชมผู้กำกับที่เลือกนักแสดง และมีการเรียงร้อยบทเพลง แก่จุดบอดของนักแสดง เลือกเพลงได้ดี”

พริมรดา เดชอุดม (นักแสดงอาชีพ), สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“Production ทำได้ดีมาก ทั้งเขียนบท แต่งเพลง ออกแบบทำเต้น ละครสื่อสารกับสิ่งที่ตรงกับชีวิตจริงของวัยรุ่นในปัจจุบันมาก ที่บางคนอยากทำศัลยกรรมมากกว่าค้นหาความสามารถของตนเอง อยากให้เด็ก ๆ ของเราดูเรื่องนี้จะได้รู้ว่า ความสวยงามไม่ได้เป็นทุกอย่างของชีวิต คุณค่าในชีวิตจริง ๆ มีอะไรอีกหลายอย่าง”

จตุพร สุวรรณสุขุม (นักแสดงละครเวที), สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

ขณะที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตและออกแบบการแสดง ได้ให้ความเห็นชื่นชมในรายละเอียดของการสร้างสรรค์รูปแบบการนำเสนอ การเรียบเรียงประพันธ์เพลง การออกแบบทำเต้นรำ การจัดองค์ประกอบแสง มีความคิดสร้างสรรค์ดี กล้านำเสนอสิ่งที่ต่างออกไปจากรวม

นิยมปฏิบัติของละครเวที หรือการคิดรูปแบบการนำเสนอความเป็นนามธรรม สามารถสื่อสารออกมาได้ดี ชัดเจน ตรงกับประเด็นที่ต้องการสื่อ นักแสดงแสดงได้ดีมีความสนุกสนานน่าติดตาม

“สิ่งที่สำคัญคือ ประทับใจความคิดที่มันซนๆ บางครั้งเราทำงานมันจะมีกรอบ แต่ก็ประทับใจที่คิดอะไรไปนอกกรอบ อย่างเพลงสุดท้าย (คือเพลงตัวตนของเรา) คือถ้าอยู่ใน business มันจะเป็นเพลงที่แปลกหูมาก แต่ว่าพอฟังดูมันก็จะสะท้อนว่าเฮอ คนเราจะพยายามที่จะเป็นอะไรที่ไม่ใช่ตัวเอง มันก็จะซนดี ประทับใจจากทางกัศัลยกรรม มันเป็นการนำเสนอที่ดี บางครั้ง Dance อย่างเดียวมันไม่สื่อสารเท่ากับมี wording และเป็น wording ที่อยู่ในบทเพลง มันทำให้ Dance มันชัดเจนมากขึ้น อย่างที่เด่นบอกว่าโบทอกซ์ อีกนิดนึง และมันทำให้ดูเป็นเรื่องเข้าใจด้วย”

ธัญวัญญ์ กมลวงศ์วัฒน์ (Executive manager Starbright Dance troupe), สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ที่ชอบนอกจากไอเดียการเอาลูกเบ็ดซี่เห่มารวมกับศัลยกรรม ก็คือ เส้นที่ดึงดูดคนดูได้จากคุณภาพของละคร ที่แต่งเพลงใหม่ได้เพราะ เด่นก็เป๊ะ ตลกอีกต่างหาก ถือว่าละครเรื่องนี้เป็นงานดีที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารกับสังคม”

ธัญภูมิ คงอนันตพันธ์ (Senior Designer Workpoint entertainment), สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

3.1.2 ทศนคติจากผู้ชม

ผู้ชมแสดงคิดว่าละครเรื่องนี้สาระที่ดี ให้ข้อคิด มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความพอใจในสิ่งที่ตนเองมี มีความทันสมัยในการนำเสนอ โดยเฉพาะการนำเพลงเกาหลีมาแปลงเนื้อร้องให้เข้ากับประเด็นการศัลยกรรมเป็นสิ่งที่ผู้ชมคิดไม่ถึง แต่ให้ความสนุกสนานและทำให้เข้าใจประเด็นที่ต้องการสื่อสารง่ายขึ้น

“เป็นละครที่ดี ตลก แล้วก็ทันสมัยมาก มีเพลงเกาหลีด้วย ชอบที่เอาเพลงหลายๆเพลงมาดัดแปลง มีเนื้อหาที่เข้าใจง่าย ให้ข้อคิดหลายเรื่อง ไม่ใช่แค่สวยจากภายนอกอย่างเดียว มีเรื่องศัลยกรรมว่ามันไม่ดีนะ และยังแทรกธรรมะไปด้วย ละครพูดหลายๆเรื่อง มีประโยชน์มาก”

ธนพงศ์, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ละครดีมาก เหมาะกับทุกเพศทุกวัยนะ ขนาดแม่เป็นผู้ใหญ่ยังรู้สึกว่าได้ข้อคิดที่เรา เป็นอยู่ดีมันดีแล้วนะ แต่ก่อนแม่เป็นคนไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง พอดูเรื่องนี้แล้วรู้สึกที่เราเองก็มีมิติ เหมือนกันนะ ไม่ต้องสวขึ้นมากแค่เรามีความมั่นใจว่าเราเป็นคนมีคุณค่า เราก็จะดำเนินชีวิตอย่าง มีคุณค่าต่อไปได้ แนวการสนดีมาก อยากให้มีเรื่องต่อไปอีก”

ฐิติมา เหลืองทองเจริญ, สัมภาษณ์ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ชอบแก่นเรื่อง ที่สื่อสารความสวยงามไม่ได้ดูจากแค่ข้างนอก แต่ดูจากข้าง ในตัวเราเอง ว่าเรามีความดีอะไรบางอย่าง ไม่ต้องสนใจว่าข้างนอกจะเป็นยังไง มันเจิดฉายออกมา ด้วยตัวเอง”

ศรารวรรณ ศิริโรจน์, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ละครเวทีเรื่องลูกเปิดซีเธอร์ซันนี่ เป็นสิ่งที่แปลกใหม่ เพราะเป็น Musical แต่ยังคง เรื่องของการทำให้พอใจในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่”

ราศี บรรจงศักดิ์, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ละครสนุกได้ข้อคิด พอใจในสิ่งที่ตัวเองมี ชอบเพลงที่เกี่ยวข้องว่า อดทนทำสิ่งที่เรารักแล้ว มันจะไปได้ ถึงตัวของโบว์จะไม่สงในเรื่องหน้าตา แต่ว่าอดทนทำในสิ่งที่เรารักมันจะไปได้”

ศิวดล จันทนะ, สัมภาษณ์ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ให้ผู้ชมเขียนคะแนนความพึงพอใจในตนเองก่อนและหลังจากชม ผลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ปรากฏว่าละครได้สร้างความมั่นใจในตนเองให้กับผู้ชมที่มีความรู้สึก ว่าตนเองเป็นคนไม่สวยในสังคม ให้เกิดมุมมองในการหาข้อดีของตนเองจากการเป็นคนดีมี ความสามารถและรู้สึกมีคุณค่า

“ตอนที่เข้ามา ความรู้สึกที่ตัวเองเป็นคนตัวเตี้ย หน้าโทรมๆ ยอมรับความมั่นใจตอน นั้นแค่ 7 พอดูละครแล้วให้ตัวเอง 10 ไม่ต้องสวขึ้นมาก แต่เรามีความมั่นใจว่า เราเป็นคนหนึ่งที่มี คุณค่านะ เราก็จะดำเนินชีวิตให้มีคุณค่าต่อไป แล้วก็เื่อเรื่องศัลยกรรมเนี่ยก็จะสอนลูกหลานว่า

อย่าไปสนใจมันเลย มันเป็นเรื่องที่จอมปลอม เหมือนในฉากตรงที่บอกว่าออกลูกมาแล้วเลิกกันเลย บทตรงนั้นชอบมากเลย ทุกอย่างที่ทำคล้ายกรรมมามั่นจอมปลอม แล้วออกผลที่ล้มเหลวสุดๆ”

ฐิติมา เหลืองทองเจริญ (แม่บ้าน) อายุ 39 ปี

ซึ่งเมื่อทำการสัมภาษณ์ผู้ชมที่ได้ชมละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์” ตั้งแต่ 2 รอบขึ้นไป ถึงความแตกต่างของการแสดงในแต่ละรอบพบว่าในรอบแรกมีการติดขัดในเรื่องระบบเสียงและนักแสดงยังดูตื่นเต้น อย่างไรก็ตามผู้ชมรู้สึกว่าการละครในรอบถัดมาสนุกขึ้นเรื่อยๆ และแม้จะเคยชมมาแล้วแต่ก็ไม่รู้สึกเบื่อ เนื่องจากความสดของการเป็นละครเวที ทำให้รู้สึกตื่นเต้นที่จะชมอยู่เสมอ เมื่อตั้งคำถามเกี่ยวกับความคิดของผู้ชมต่อภาพรวมละครเรื่องนี้ ผลออกเป็นไปในเชิงบวก ส่วนใหญ่ผู้ชมมีความชื่นชอบที่ละครเรื่องนี้สามารถแทรกข้อคิดต่างๆ ที่สะท้อนค่านิยมในสังคมได้เป็นอย่างดี ได้ข้อคิดที่เตือนใจให้เห็นคุณค่าในตนเอง และได้เห็นความรักความทุ่มเทของนักแสดงในการแสดงครั้งนี้ อย่างไรก็ตามมีข้อควรปรับปรุงที่ผู้ชมให้ความเห็นในเรื่อง ปัญหาระบบเสียงของสถานที่แสดงมีการติดขัดบ้างในการแสดงและบางตอนดูยึดเยื้อ ไม่กระชับ เช่นในช่วงท้ายซึ่งนางเอกได้พบความเชื่อมั่นในตนเองและรับบทนำแสดงเป็นหงส์ แต่ยังมีฉากตลาดต่อตามมา และมีฉากร้องเพลงพินาเลอิก ซึ่งสามารถตัดให้กระชับได้โดยให้ฉากที่นางเอกค้นพบตนเองเป็นฉากจบและตัดเข้าสู่พินาเลอิกเลย

3.1.3 ทักษะคติจากนักแสดง

การสัมภาษณ์นักแสดงที่ร่วมแสดงละครเรื่องนี้ เป็นการประเมินทัศนคติของผู้ที่แสดงละครว่ามีความเห็นอย่างไรต่อการเข้าร่วมแสดงละคร และมีทัศนคติอย่างไรต่อประเด็นที่สื่อสารในละคร ความเห็นนั้นมีความเหมือนหรือต่างจากผู้ชมอย่างไร ซึ่งนักแสดงทั้งหมดเป็นเยาวชนในช่วงอายุ 10-24 ปี ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการร่วมแสดงละครครั้งนี้ว่าการร่วมเล่นละครทำให้เรากล้าแสดงออก ได้รู้จักเพื่อนใหม่ ที่มาจากหลากหลายสถานที่ ได้ลองทำสิ่งใหม่ อาทิ บางคนเป็นนักร้องก็ได้มาลองเต้น บางคนเป็นนักเต้นก็ได้มาฝึกการแสดงด้วย เพราะละครเพลงนั้นจำเป็นต้องใช้ศาสตร์ทั้งสามอย่าง คือ การขับร้อง การเต้นรำและการแสดง ซึ่งทำให้นักแสดงเยาวชนมีประสบการณ์ที่ดี เกิดแรงบันดาลใจในการพัฒนาตนเองต่อไป

“เป็นครั้งแรกที่ได้เล่นละครเวที เป็นความท้าทายอย่างหนึ่ง รู้สึกดีใจที่คุณครูชวนมาเล่น ปกติหนูชอบเต้นกับร้องเพลง แต่ไม่เคยแสดงละครเวทีมาก่อน ไม่คิดว่ามันจะรวมกันได้ เป็น

ประสบการณ์ที่ได้ความรู้ใหม่หลายอย่างคะ อย่างการร้องเพลงประสานเสียง การแสดงแบบมีจังหวะ อย่างมุกตลก บางทีถ้าเราแสดงไม่ถูกจังหวะมันก็จะไม่เข้า คนดูก็จะไม่หัวเราะ”

ญานิกา ไทยแท้, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“หนูได้ประสบการณ์ใหม่ๆ เพราะเจอพี่ๆนักเต้นที่เก่งมาก แข็งแรงมาก ทำให้เราพยายามพัฒนาการเต้นของเรา ก็มีแรงบันดาลใจหลายอย่าง หนูเริ่มกล้าแสดงออกมากขึ้น เป็นประสบการณ์ที่ทำให้เราอยากออกไปทำอะไรใหม่ๆอีก”

มาริชา รุชานา ชานติโตส, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

โดยเยาวชนที่ทำละครเวทีเป็นครั้งแรกมีความเห็นว่า การทำละครนั้นต้องมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม เพราะละครนั้นจะสามารถสำเร็จได้ด้วยดีต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของกลุ่มคนที่ทำงานในหลายส่วน นักแสดงเยาวชนจึงได้เรียนรู้กระบวนการทำงานร่วมกันและเกิดความรู้สึกมุ่งมั่นในการขับเคลื่อนเครื่องจักรแห่งการสื่อสารเรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์” ไปสู่คนดูด้วยความตั้งใจอย่างดีที่สุด

“รู้สึกว่ามันเป็นการทำงานที่เป็นกลุ่มต้องมีความรับผิดชอบต่อส่วนตัวและส่วนรวมด้วย แล้วก็ต้องใช้องค์ประกอบหลายๆอย่างทำให้มันเข้ากันได้ดี เราก็อยากให้มันออกมาดีที่สุด อยากให้คนดูชอบ เพราะไม่ใช่แค่เราทำละครเพื่อตัวเอง แต่ละครเรื่องนี้มันคือผลงานจากความพยายามอย่างสูงของคนหลายๆคน”

ชุตินัน ดันแสนทวี, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

นักแสดงเยาวชนยังได้แสดงทัศนคติต่อประเด็นการสื่อสารเรื่องศีลยกรรมในละครเวทีเรื่องนี้ด้วยว่า มีการนำเสนอข้อคิดที่ดีในเรื่องศีลยกรรมผ่านบทเพลงและการแสดงในหลายๆฉาก ซึ่งตัวนักแสดงเข้าใจว่าการศีลยกรรมไม่ใช่สิ่งที่มีแต่ด้านดีที่สวยงามเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีผลเสียและพิษภัยต่างๆที่เราควรพิจารณาไตร่ตรอง ซึ่งละครได้สร้างรูปธรรมของตัวอย่างความผิดพลาดจากศีลยกรรมในฉากต่างๆทั้งที่เป็นสาระด้านธรรมะจากการขับร้องบทเพลงและความบันเทิงจากการเต้นรำ

“ได้ข้อคิดเกี่ยวกับการทำศีลยกรรมว่ามันควรหรือเปล่า เหมือนตัวละครที่เป็นนางเอกเขาค้นพบในที่สุดว่า ในตัวของเขาสามารถเป็นหงส์ได้จากข้างในเอง โดยที่ไม่ต้องไปทำศีลยกรรมอย่างคอรัลธรรมะที่หนูร้อง คอรัลด้วย เหมือนเป็นเป็นจิตใต้สำนึกของนางเอก ต้องการบอกนางเอกว่าศีลยกรรมมันไม่ดี”

ญานิกา ไทยแท้, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ตอนมาเล่นละครเวทีตอนแรก ต้องเต้นฉากสวยเสริมได้ ฟังเพลงแล้วรู้สึกอยากสวยตามที่เพลงเชิญชวน แต่พอได้ทำละครเรื่องนี้ไปแล้วจะเห็นว่าฉากเท่งโก้ตามมา ซึ่งเป็นความน่ากลัวของการทำศัลยกรรม คนดูน่าจะคิดว่าทำไปแล้วมันไม่ดี ได้รู้จักโทษของศัลยกรรมว่า ถ้าไม่รู้จักพอไปเรื่อยมันก็จะส่งผลเสีย”

ธนัชพร ไทยแท้, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ชอบฉากที่นางเอก อยู่ในวงค์ แล้วมีคนหอมล้อม เล่าประสบการณ์การทำศัลยกรรมดูแล้วหลอนมาก มันให้มุมมองอีกด้านของการทำศัลยกรรมว่าไม่ใช่แค่การทำให้สวยงาม มันก็มีข้อเสีย ทำแล้วมันย่อย ทำแล้วลูกออกมาหน้าตาซีเหร่ แล้วโดนฟ้องหย่า”

ดวงพร เหลืองสำราญ (นักเรียน) อายุ 17 ปี

“นอกจากประสบการณ์ในการเล่นละครเวทีแล้ว หนูได้ข้อคิดอย่างหนึ่งว่า การทำศัลยกรรมมันไม่ดีเสมอไป มันไม่ทำให้เราสวยขึ้น มันอาจจะสวยแค่ภายนอก แต่ภายในนิสัยเราไม่เปลี่ยนแปลง การทำศัลยกรรมไม่ได้ทำให้คุณดูดี ถ้าคุณจะดูดีพอคุณต้องดูดีจากภายใน แล้วบางครั้งการทำศัลยกรรมมีข้อเสีย บางครั้งมีข้อผิดพลาดกันบ้าง จมูกและ ปากย่อย หน้าเบี้ยว”

ประกายแก้ว พันธุ์สวัสดิ์ (นักเรียน) อายุ 16 ปี

นอกเหนือจากประเด็นของการทำศัลยกรรมที่ผิดพลาด ที่ทำให้นักแสดงเยาวชนตระหนักถึงข้อเสียของการศัลยกรรมแล้ว ละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” ยังทำให้นักแสดงเกิดมุมมองเรื่องคุณค่าของชีวิตที่มาจากความสวยงามจากจิตใจและการเป็นคนมีความสามารถ ดังบทสัมภาษณ์

“มันไม่มีอะไรจริงยั่งยืน สวยอย่างเดียวก็ทำอะไรไม่ได้หรอก เพราะความสวยก็ต้องมีการหมดไป รู้ว่าเราไปตามหาความสามารถของตัวเอง เก่งด้วยตัวเองดีกว่า”

ธนัชพร ไทยแท้, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

“ละครให้ข้อคิดว่า เราต้องคิดว่าตัวเองสวยจากภายใน ให้รู้จักคุณค่าของตัวเองจากภายในไม่ต้องเสริมเติมแต่ง ถ้าคนเขาจะชอบเราเขาก็ต้องดูนิสัยเราอยู่แล้ว”

ดวงพร เหลืองสำราญ, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

“หนูก็เป็นคนหนึ่งที่ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเองสักเท่าไร แต่ว่าพอได้มาเล่นละครเรื่องนี้ มันสอนให้คนเราไม่ต้องสวดยจากภายนอก ไม่ใช่ว่าทุกอย่างต้องเป๊ะ ทุกอย่างมันอยู่ที่ใจเรา แคเราพร้อมเรามั่นใจ เราเชื่อในตัวเองว่าสิ่งที่เราทำเป็นสิ่งที่สวยงามในด้านจิตใจ ทุกอย่างมันก็จะสวดยจากข้างในมาถึงข้างนอก”

ชุตินัน ตันแสนทวี, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

นักแสดงยังให้ความเห็นว่ารู้สึกมั่นใจในตนเองมากขึ้น หลังจากที่ได้แสดงละครเรื่องนี้ รู้สึกว่าตนเองมีความสามารถและภูมิใจในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและมีความสุขกับสิ่งที่ตนเองเป็นมากขึ้นกว่าก่อน โดยผู้วิจัยได้ให้นักแสดงให้คะแนนความพึงพอใจในตนเองก่อนและหลังจากผ่านกระบวนการทำละคร ผลปรากฏว่านักแสดงเยาวชนส่วนใหญ่มีคะแนนความพึงพอใจในตนเองหลังจากทำละครมากกว่าก่อนทำละครเรื่อง “ลูกเปิดซีเห่”

“ก่อนมาแสดงให้คะแนนความสวดยของตัวเอง สัก 8 ก็พอคะ แต่หลังจากทำละครให้ 10 เลยคะ รู้สึกว่าไม่ใช่ทุกคนต้องไปทำศัลยกรรมเพื่อที่จะให้ตัวเองดูดี ซึ่งจริงๆ แล้วการดูดีมาจากภายในของเราเอง”

มาริชา รุชานา โชนาดีโตส, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

“ก่อนหน้านี้ไม่มั่นใจในตัวเอง ให้คะแนนตัวเองสัก 5 ค่ะ บางครั้งก็มองตัวเองดี บางครั้งก็มองตัวเองไม่ดี หลังจากทำละครแล้ว ให้ 9.5 ค่ะ มั่นใจในสิ่งที่เราทำมากขึ้น โดยไม่ได้ศัลยกรรมนะค่ะ”

ชุตินัน ตันแสนทวี, สัมภาษณ์ 11 มีนาคม พ.ศ. 2556

“ก่อนหน้านี้รู้สึกว่าตัวเองไม่ค่อยสวดยเท่าไร ให้คะแนน 5 ค่ะ เคยคิดที่จะทำศัลยกรรมอยากลองไปทำดูสักอย่างสองอย่างนะค่ะ หลังจากทำละครเรื่องนี้แล้วรู้สึกว่า คุณค่าของคนไม่ได้อยู่ที่หน้าตา แต่อยู่ที่ภายใน ถ้าให้คะแนนของตัวเองหลังจากทำละครเรื่องนี้ให้สัก 9.5 ค่ะ”

ประกายแก้ว พันธุ์สวัสดิ์ (นักเรียน) อายุ 16 ปี

3.2 ทักษะจิตของผู้ชมจากการแบบสอบถาม

ในการสำรวจเชิงสถิติของผู้ชมด้วยแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ทำการแจกแบบสอบถามให้กับผู้ชมทุกคนโดยไม่เลือกช่วงอายุ ซึ่งเมื่อได้ประเมินแบบสอบถามทั้งหมดแล้วพบว่า ผู้ชมในช่วงอายุ

13-24 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายคิดเป็นร้อยละ 76.2 สามารถใช้เป็นตัวแทนของประชากรผู้ชมทั้งหมดได้ แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยจะนำข้อคิดเห็นจากผู้ชมที่เป็นเยาวชนในช่วงอายุ 13-24 ปี มาอภิปรายโดยละเอียดเพื่อให้ได้ทัศนคติของผู้ชมที่ตรงกับเป้าหมายของการสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนเรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์”

3.2.1 ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์

ตารางที่ 1 แสดงการจำแนกเพศของผู้ชมการแสดง

เพศ	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	19	17.8	15	20.8	27	45.0	61	25.5
หญิง	88	82.2	57	79.2	33	55.0	178	74.5
รวม	107	100.0	72	100.0	60	100.0	239	100.0

จากตาราง พบว่า โดยภาพรวมผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดมี 239 คน เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 74.5 และ 25.5 ตามลำดับ ถ้าพิจารณาในแต่ละรอบการแสดง พบว่า ทั้ง 3 รอบการแสดงมีจำนวนเพศหญิงตอบแบบสอบถามมากกว่าเพศชาย โดยในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. มีเพศหญิงตอบแบบสอบถามมากกว่าเพศชาย ซึ่งเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 82.2 และเพศชายคิดเป็นร้อยละ 17.8 ส่วนในวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. มีเพศหญิงตอบแบบสอบถามมากกว่าเพศชายเช่นกัน โดยเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 79.2 และเพศชายคิดเป็นร้อยละ 20.8 ส่วนวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 17.00 น. เป็นรอบที่มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด โดยมีเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 55.0 และเพศชายคิดเป็นร้อยละ 45.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงอายุของผู้ชมการแสดง

ช่วงอายุ	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ

น้อยกว่า 13 ปี	2	1.9					2	0.8
13-15 ปี	1	0.9	2	2.8			3	1.3
16-18 ปี	13	12.1	3	4.2	3	5.0	19	7.9
19-21 ปี	63	58.9	43	59.7	38	63.3	144	60.3
22-24 ปี	11	10.3	3	4.2	2	3.3	16	6.7
25 ปี ขึ้นไป	17	15.9	21	29.2	17	28.3	55	23.0
รวม	107	100.0	72	100.0	60	100.0	239	100.0

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีช่วงอายุ 19-21 ปี คิดเป็นร้อยละ 60.3 ซึ่งเป็นผู้ชมในกลุ่มเป้าหมายของละครเยาวชนเรื่องนี้ และรองมา คือ อายุ 25 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 23.0 และช่วงอายุ 16-18 ปี คิดเป็นร้อยละ 7.9 และช่วงอายุ 22-24 ปี คิดเป็นร้อยละ 6.7 ถ้าพิจารณาเป็นรอบของการแสดง พบว่า วันที่ 16 รอบ 14.00 น. และ 17 รอบ 14.00 น. และ 17.00 น. ผู้ตอบแบบสอบถามมีช่วงอายุ 19-21 ปี คิดเป็นร้อยละ 58.9, 59.7 และ 63.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงระดับการศึกษาของผู้ชมการแสดง

ระดับการศึกษา	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
กำลังศึกษาระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น	2	1.9	2	2.8			4	1.7
กำลังศึกษาระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย	11	10.3	1	1.4			12	5.0
กำลังศึกษาระดับ อุดมศึกษา	72	67.3	43	59.7	44	73.3	159	66.5
กำลังศึกษาระดับ มหาวิทยาลัยศึกษา	9	8.4	11	15.3	3	5.0	23	9.6
อื่นๆ(ปวส.และทำงาน)	13	12.1	15	20.9	13	21.7	41	17.2
รวม	107	100.0	72	100.0	60	100.0	239	100.0

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามกำลังศึกษาระดับอุดมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 66.5 และรองมาคือ อื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 17.2 เมื่อจำแนกรอบของการแสดง พบว่า วันที่ 16 รอบ 14.00 น. และ 17 รอบ 14.00 น. และ 17.00 น. ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาระดับอุดมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 67.3, 59.7 และ 73.3 ตามลำดับ

สาเหตุที่ผู้ชมส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ในช่วงอุดมศึกษามากที่สุด เนื่องจากการประชุมสัมพันธในกลุ่มนิสิต นักศึกษามหาวิทยาลัยนั้น สามารถทำได้ง่ายเนื่องจากมีกลุ่มเพื่อนและรุ่นน้องที่รู้จักกันอยู่ในแวดวงละครเวทีในมหาวิทยาลัยต่างๆ จึงสามารถเชิญชวนให้มาชมละครเวทีได้ง่าย เพราะความสนิทสนมและเป็นกลุ่มคนที่มีความสนใจในละครเวทีอยู่แล้ว ซึ่งเมื่อชักชวนกันมา มักจะได้เป็นกลุ่มหลายคน หรือทั้งชมรมละครเป็นต้น ประกอบกับช่วงอายุ 19-21 ปี เป็นวัยที่สามารถเดินทางได้ด้วยตนเอง จึงสะดวกในการเชิญชวนให้มาชมละครเวทีมากกว่าในช่วงอายุ 13-15 ปี ซึ่งเป็นวัยที่ต้องพึ่งผู้ปกครองในการรับส่ง

3.2.2 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ชมเกี่ยวกับวรรณกรรมเรื่อง "ลูกเปิดซีเหร่"

ตารางที่ 4 แสดงถึงผู้ชมการแสดงรู้จักวรรณกรรมเรื่องลูกเปิดซีเหร่

การรู้จัก เรื่องลูกเปิดซีเหร่	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รู้จัก	84	78.5	52	72.2	49	81.7	185	77.4
ไม่รู้จัก	12	11.2	14	19.4	7	11.7	33	13.8
ไม่แน่ใจ	11	10.3	6	8.3	4	6.7	21	8.8
รวม	107	100.0	72	100.0	60	100.0	239	100.0

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักวรรณกรรมเรื่อง "ลูกเปิดซีเหร่" คิดเป็นร้อยละ 77.4 โดยรอบที่มีผู้กรอกแบบสอบถามรู้จักวรรณกรรมเรื่อง "ลูกเปิดซีเหร่" มากที่สุดคือ รอบสุดท้าย วันที่ 1 กุมภาพันธ์ รอบ 17.00 น. โดยคิดเป็นร้อยละ 81.7

3.2.3 พฤติกรรมของผู้ชมเกี่ยวกับการรับชมละครเวที

ตารางที่ 5 แสดงถึงการเคยชมละครเวทีประเภทละครเพลง

การชมละครเวที ประเภทละครเพลง	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	88	82.2	58	80.6	54	90.0	200	83.7
ไม่เคย	19	17.8	14	19.4	6	10.0	39	16.3
รวม	107	100.0	72	100.0	60	100.0	239	100.0

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามเคยชมละครเวทีประเภทละครเพลง คิดเป็นร้อยละ 83.7
 โดยรอบที่ตอบว่าเคยชมละครเวทีประเภทละครเพลงมากที่สุด คือ 16 กุมภาพันธ์ รอบ 14.00 น.
 โดยคิดเป็นร้อยละ 82.2

3.2.4 ทักษะการคิดของผู้ชมต่อตนเอง ก่อน ชมละครเพลงเรื่อง "ลูกเปิดซี้เหร่"

ตารางที่ 6 แสดงระดับความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม ระบุเป็นคะแนนจากเต็ม 10

ความพึงพอใจ ในรูปร่าง หน้าตาของ ตนเอง	รอบการแสดง												รวม			
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)				17 ก.พ. 56 (14.00 น.)				17 ก.พ. 56 (17.00 น.)							
	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.
1.0	1	0.9							1	1.7			2	0.8		
2.0	1	0.9											1	0.4		
5.0	18	16.8			2	2.8	7.8		3	5.0			23	9.6		
6.0	13	12.1			4	5.6	7.8		6	10.0			23	9.6		
7.0	34	31.8			22	30.6	7.8		16	26.7			72	30.1		
7.5					1	1.4	7.8		1	1.7			2	0.8		
8.0	25	23.4			28	38.9	7.8		17	28.3			70	29.3		
8.5	1	0.9			1	1.4	7.8						2	0.8		
9.0	3	2.8			8	11.1	7.8		5	8.3			16	6.7		
9.5									1	1.7			1	0.4		
9.9	1	0.9											1	0.4		
10.0	10	9.3			6	8.3	7.8		10	16.7			26	10.9		
รวม	107	100.0	7.1	1.6	72	100.0	7.8	1.1	60	100.0	7.7	1.6	239	100.0	7.5	1.5

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเอง ส่วนใหญ่แล้วให้คะแนนอยู่ที่ 7 คิดเป็นร้อยละ 30.1 และรองมาคือ คะแนน 8 คิดเป็นร้อยละ 29.3 ตามลำดับ โดยมีผู้ชมที่ให้คะแนนความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองน้อยที่สุดอยู่ในระดับคะแนน 1 คิดเป็นร้อยละ 0.8 ของผู้ชมทั้งหมด

3.2.5 ทศนคติของผู้ชมต่อตนเอง หลัง ชมละครเพลงเรื่อง "ลูกเปิดซีเھر"

ตารางที่ 7 แสดงระดับความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม ระบุเป็นคะแนนจากเต็ม 10

ความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเอง	รอบการแสดง												รวม			
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)				17 ก.พ. 56 (14.00 น.)				17 ก.พ. 56 (17.00 น.)							
	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	S.D.
2.0	1	0.9											1	0.4		
5.0	6	5.6			1	1.4			1	1.7			8	3.3		
6.0	6	5.6			2	2.8			4	6.7			12	5.0		
6.5									1	1.7			1	0.4		
7.0	24	22.4			12	16.7			10	16.7			46	19.2		
7.5	1	0.9							1	1.7			2	0.8		
8.0	29	27.1			24	33.3			16	26.7			69	28.9		
8.5					2	2.8							2	0.8		
9.0	12	11.2			9	12.5			11	18.3			32	13.4		

9.5	1	0.9							1	1.7			2	0.8		
9.9	1	0.9											1	0.4		
10.0	26	24.3			22	30.6			15	25.0			63	26.4		
รวม	107	100.0	8.1	1.6	72	100.0	8.5	1.2	60	100.0	8.3	1.3	239	100.0	8.3	1.4

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามที่หลังชมละครแล้ว คิดว่าความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองเปลี่ยนไป ส่วนใหญ่แล้วให้คะแนนอยู่ที่ 8 คิดเป็นร้อยละ 28.9 และรองมาคือ คะแนน 10 คิดเป็นร้อยละ 26.4 ตามลำดับ และไม่มีผู้ชมให้คะแนนความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองน้อยกว่า 2 คะแนนเลย ซึ่งหมายความว่า ในภาพรวมผู้ชมมีความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองมากขึ้น

3.2.6 ทศนคติของผู้ชมต่อตนเอง เปรียบเทียบ ก่อน และ หลัง ชมละครเพลง

“ลูกเปิดซีเฮอร์”

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม ก่อน และ หลัง ชมการแสดง ในแต่ละรอบ

รอบการแสดง	คะแนน			
	ก่อนชมการแสดง		หลังชมการแสดง	
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.
รอบที่ 1 : 16 ก.พ. 2556 (14.00น)	7.1	1.6	8.1	1.6
รอบที่ 2 : 17 ก.พ. 2556 (14.00น)	7.8	1.1	8.5	1.2
รอบที่ 3 : 17 ก.พ. 2556 (17.00น)	7.7	1.6	8.3	1.3

จากตาราง รอบ 16 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 14.00 น คะแนนก่อนการชมละครเวทีอยู่ที่ 7.1 และหลังจากการชมละครเวที ให้คะแนนตนเองอยู่ที่ 8.1 เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้นมากกว่า การแสดงรอบอื่นๆ ส่วนรอบวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 14.00 น. นั้น ผู้ตอบแบบสอบถามให้ คะแนนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตนเองก่อนชมละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเฮอร์” มากกว่ารอบอื่นๆ โดยให้คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 7.8 และหลังการดูละครเวที ให้คะแนนที่ 8.5 เพิ่มขึ้น 0.7 คะแนน ส่วน รอบ 17 กุมภาพันธ์ 2556 เวลา 17.00 น. คะแนนก่อนการชมละครเวทีอยู่ที่ 7.7 และหลังการชม ละครเวที ให้คะแนนอยู่ที่ 8.3 เพิ่มขึ้น 0.6 คะแนน

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม ก่อน และ หลัง ชมการแสดง แ ต่ ละช่วงอายุ โดยผู้วิจัยได้รวมกลุ่มอายุของผู้ชมเป้าหมายที่เป็นเยาวชนวัย (13-24 ปี) ไว้ในกลุ่ม เดียวกัน

อายุ	คะแนน			
	ก่อนชมการแสดง		หลังชมการแสดง	
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.
น้อยกว่า 13 ปี	7.5	0.7	9.5	0.7
13-24 ปี	7.3	1.5	8.2	1.4
25ปี ขึ้นไป	7.8	1.5	8.5	1.5

จากตาราง ผู้ชมอายุน้อยกว่า 13 ปี ให้คะแนนความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองก่อนการชมละครเวทีอยู่ที่ 7.5 และหลังการชมละครเวที ให้คะแนนอยู่ที่ 9.5 เพิ่มขึ้น 2 คะแนน และผู้ชมช่วงอายุ 13-24 ปี มีคะแนนก่อนการดูละครเวทีอยู่ที่ 7.3 และหลังการดูละครเวที ให้คะแนนที่ 8.2 เพิ่มขึ้น 0.9 คะแนน ส่วนผู้ชมอายุ 25 ปีขึ้นไป ผู้ตอบแบบสอบถามให้คะแนนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตนเองก่อนชมละครเพลง เรื่อง “ลูกเปิดซี้เหร่” โดยให้คะแนนที่ 7.8 และหลังการชมละครเวที ให้คะแนนอยู่ที่ 8.5 เพิ่มขึ้น 0.7

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของผู้ชม ก่อน และ หลัง ชมละครจำแนกตามเพศ

เพศ	คะแนน			
	ก่อนชมการแสดง		หลังชมการแสดง	
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.
ชาย	7.5	1.8	8.3	1.6
หญิง	7.4	1.4	8.2	1.4

จากตาราง ผู้ชมเพศชายให้คะแนนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตนเองก่อนชมละครเวทีเรื่อง “ลูกเปิดซี้เหร่ เดอะมิวสิคเคิลมากกว่าคะแนนเฉลี่ยของเพศหญิง โดยได้คะแนนอยู่ที่ 7.5 คะแนน และหลังจากการชมละครเวที ให้คะแนนอยู่ที่ 8.3 เพิ่มขึ้น 0.8 คะแนน ส่วนผู้ชมเพศหญิงให้คะแนนความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองก่อนชมละครเวทีอยู่ที่ 7.4 คะแนน และหลังการดูละครเวที ให้คะแนนอยู่ที่ 8.2 เพิ่มขึ้น 0.8 เช่นกัน

3.2.7 ทักษะคติของผู้ชมต่อละครเพลงเรื่อง "ลูกเปิดขี้เหร์"

ตารางที่ 11 ความคิดเห็นต่อละครเวที เรื่อง "ลูกเปิดขี้เหร์ เดอะมิวสิคเคิล"

องค์ประกอบ ของละคร	รอบการแสดง									รวม		
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)			17 ก.พ. 56 (14.00 น.)			17 ก.พ. 56 (17.00 น.)					
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์
1.แก่นเรื่อง	4.3	0.7	ดี	4.3	0.6	ดี	4.0	0.7	ดี	4.2	0.7	ดี
2.เนื้อหา	4.0	0.7	ดี	4.0	0.6	ดี	3.9	0.7	ดี	4.0	0.7	ดี
3.บทละคร	3.8	0.8	ดี	3.8	0.7	ดี	3.8	0.7	ดี	3.8	0.8	ดี
4.นักแสดง	4.2	0.7	ดี	4.1	0.6	ดี	4.1	0.6	ดี	4.1	0.7	ดี
5.บทเพลง	4.0	0.8	ดี	4.1	0.7	ดี	4.0	0.8	ดี	4.0	0.8	ดี
6.ลีลาการเต้นรำ	4.3	0.8	ดี	4.2	0.7	ดี	4.0	0.7	ดี	4.2	0.8	ดี
7.สื่อภาพประกอบการแสดง	3.6	0.9	ดี	3.6	0.8	ดี	3.4	0.8	ปานกลาง	3.5	0.8	ดี
8.การออกแบบแสง	3.6	0.8	ดี	3.7	0.9	ดี	3.7	0.8	ดี	3.7	0.8	ดี
9.เสื้อผ้า	3.7	0.8	ดี	3.7	0.8	ดี	3.7	0.7	ดี	3.7	0.8	ดี
10.ละครในภาพรวม	4.1	0.7	ดี	4.0	0.6	ดี	4.0	0.67	ดี	4.0	0.7	ดี

จากตาราง พบว่า ความคิดเห็นต่อละครเวที เรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เหว้ เดอะมิวสิคเคิล” ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดี และเมื่อพิจารณาเป็นรอบแล้ว พบว่า อยู่ในเกณฑ์ดีเช่นกัน ซึ่งเกณฑ์ในการวิเคราะห์และการแปลผลข้อมูลคิดได้จากคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ ดังนี้

เมื่อพิจารณาระดับค่าความคิดเห็นแต่ละรอบ พบว่า

วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. องค์ประกอบที่ได้ค่าเฉลี่ยที่มากที่สุด คือ แก่นเรื่องและลีลาการเต้นรำ ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.3 รองลงมาคือนักแสดง และองค์ประกอบที่ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ สื่อภาพประกอบการแสดง ได้คะแนนอยู่ที่ 3.6

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. องค์ประกอบที่ได้ค่าเฉลี่ยที่มากที่สุด คือ แก่นเรื่อง รองลงมาคือ ลีลาการเต้นรำ ได้คะแนน 4.3 และ 4.2 ตามลำดับ และองค์ประกอบที่ได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ สื่อภาพประกอบการแสดง ได้คะแนนอยู่ที่ 3.6

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 17.00 น. องค์ประกอบที่ได้ค่าเฉลี่ยที่มากที่สุด คือ ลีลาการเต้นรำ ได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.1 รองลงมาได้แก่ นักแสดง , บทเพลงและแก่นเรื่อง มีคะแนนเท่ากันอยู่ที่ 4.0 และสื่อภาพประกอบการแสดงอยู่ในลำดับสุดท้ายและมีคะแนน 3.4 อยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง

เนื่องจากเป็นรอบที่มีผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มผู้ชมส่วนใหญ่เป็นนักเต้น และนักแสดงในละครเวที จึงทำให้มีความเข้มงวดในการให้คะแนนองค์ประกอบต่างๆมากขึ้น เมื่อพิจารณาจะเห็นว่าองค์ประกอบด้านการเต้นจึงได้รับความสนใจเป็นพิเศษ

3.2.8 ทักษะคิดต่อประเด็นสาระที่นำเสนอในละครเพลง เรื่อง "ลูกเปิดซีเฮอร์"

ตารางที่ 12 แสดงถึงระดับความคิดเห็นต่อประเด็นสาระที่นำเสนอในละครเวที เรื่อง "ลูกเปิดซีเฮอร์ เดอะมิวสิคเคิล"

ประเด็นสาระต่างๆในบทละคร	รอบการแสดง									รวม		
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)			17 ก.พ. 56 (14.00 น.)			17 ก.พ. 56 (17.00 น.)					
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์
1. ละครมีกลิ่นอายของนิทานเรื่อง "ลูกเปิดซีเฮอร์"	3.8	0.8	มาก	3.7	0.7	มาก	3.7	0.6	มาก	3.7	0.7	มาก
2. ละครนำเสนอได้สนุกสนาน น่าติดตาม	3.7	0.8	มาก	3.8	0.8	มาก	3.7	0.7	มาก	3.7	0.8	มาก
3. ละครมีความทันสมัยกับยุคสมัยปัจจุบัน	4.2	0.8	มาก	4.3	0.7	มาก	4.2	0.7	มาก	4.3	0.7	มาก
4. ละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย	4.3	0.6	มาก	4.4	0.6	มาก	4.3	0.5	มาก	4.3	0.6	มาก
5. ละครให้ข้อคิดเรื่องการศึกษา	4.2	0.8	มาก	4.3	0.8	มาก	4.2	0.7	มาก	4.2	0.8	มาก
6. ละครให้ข้อคิดเรื่องคุณค่าชีวิตและความงามที่ยั่งยืน	4.1	0.9	มาก	4.1	0.8	มาก	3.9	0.7	มาก	4.1	0.8	มาก
7. ละครแทรกธรรมะในพุทธศาสนาได้อย่างกลมกลืน	3.8	0.9	มาก	3.8	0.9	มาก	3.6	0.9	มาก	3.7	0.9	มาก
8. ละครมีความเหมาะสมต่อการสอนใจเยาวชน	4.2	0.7	มาก	4.1	0.8	มาก	4.1	0.7	มาก	4.1	0.7	มาก

จากตาราง ความคิดเห็นต่อประเด็นเนื้อหาที่นำเสนอในละครเพลง เรื่อง "ลูกเปิดชีเห่" ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรอบแล้ว พบว่า อยู่ในระดับมาก เช่นกัน เมื่อพิจารณาระดับค่าความคิดเห็นแต่ละรอบ พบว่า

วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. ประเด็นเนื้อหาที่ได้ค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ ละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย ละครมีความทันสมัยปัจจุบัน และในลำดับที่สามมีคะแนนเท่ากัน คือ ละครให้ข้อคิดเรื่องการศึกษา และละครมีความเหมาะสมต่อการสนใจเยาวชน ตามลำดับ

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 14.00 น. ประเด็นเนื้อหาที่ได้ค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 ลำดับแรกคือ ละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย ละครมีความทันสมัยปัจจุบันและละครให้ข้อคิดเรื่องการศึกษา ตามลำดับ

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2556 รอบ 17.00 น. ประเด็นเนื้อหาที่ได้ค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 ลำดับแรกคือ ละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่าย ละครมีความทันสมัยปัจจุบัน ละครให้ข้อคิดเรื่องการศึกษา ตามลำดับ

องค์ประกอบที่ได้คะแนนน้อยที่สุดในทั้ง 3 รอบการแสดงนั้นมีความแตกต่างกัน ในรอบแรกคือ ละครนำเสนอได้สนุกสนาน ในรอบที่ 2 คือ ละครมีกลิ่นอายของนิทานเรื่องลูกเปิดชีเห่ และในรอบที่ 3 คือ ละครแทรกธรรมะในพุทธศาสนาได้อย่างกลมกลืน ผู้วิจัยคิดว่าความเป็นละครเวที ที่มีความสดใหม่ของการแสดง ทำให้ความสมบูรณ์ขององค์ประกอบในแต่ละรอบแตกต่างกัน ผู้ชมจึงมีได้รับอรรถรสของแต่ละองค์ประกอบแตกต่างกัน

3.2.9 ทศนคติของผู้ชมต่อข้อคิดที่ได้จากการชมละครเพลงเรื่อง "ลูกเปิดซีเหร่
เดอะมิวสิกเคิล"

ตารางที่ 13 แสดงถึงความคิดเห็นจากการชมละครเรื่อง "ลูกเปิดซีเหร่ เดอะมิวสิกเคิล"

ความคิดเห็น จากการ ชมละคร	รอบการแสดง						รวม	
	16 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (14.00 น.)		17 ก.พ. 56 (17.00 น.)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เราทุกคนต่างมีสิ่งดี ๆ ในตัว								
เห็นด้วย	106	99.1	72	100.0	60	100.0	238	99.6
ไม่เห็นด้วย	1	0.9					1	0.4
2. เราต่างต้องค้นหาความสามารถของตัวเอง								
เห็นด้วย	106	99.1	72	100.0	60	100.0	238	99.6
ไม่เห็นด้วย	1	0.9					1	0.4
3. คนที่สวยหล่อเท่านั้นจะประสบความสำเร็จในชีวิต								
เห็นด้วย	10	9.3	6	8.3	8	13.3	24	10.0
ไม่เห็นด้วย	97	90.7	66	91.7	52	86.7	215	90.0
4. การศัลยกรรมเป็นหนทางที่จะสวยหล่ออย่างยั่งยืน								
เห็นด้วย	7	6.5	5	6.9	8	13.3	20	8.4
ไม่เห็นด้วย	100	93.5	67	93.1	52	86.7	219	91.6
5. ศัลยกรรมเป็นเหรียญสองด้าน มีทั้งที่ดีและที่พลาด								
เห็นด้วย	107	100.0	69	95.8	56	93.3	232	97.1
ไม่เห็นด้วย			3	4.2	4	6.7	7	2.9
6. ศัลยกรรมเป็นทางเลือกที่ยั่งยืนของการพบความงามในชีวิต								
เห็นด้วย	10	9.3	10	13.9	10	16.7	30	12.6
ไม่เห็นด้วย	97	90.7	62	86.1	50	83.3	209	87.4
7. ความงามที่แท้จริงของชีวิต จะเกิดขึ้นเมื่อเราหยุดปรุงแต่ง ความอยาก และใช้ปัญญาไตร่ตรอง ทางแก้ปัญหา								
เห็นด้วย	96	89.7	69	95.8	58	96.7	223	93.3
ไม่เห็นด้วย	11	10.3	3	4.2	2	3.3	16	6.7

8. สวยหรือซีเหร่ อยู่ที่ตัวเราเลือกที่จะเชื่อว่าเป็นอย่างไร								
เห็นด้วย	97	90.7	65	90.3	55	91.7	217	90.8
ไม่เห็นด้วย	10	9.3	7	9.7	5	8.3	22	9.2
9. คนเราควหาสิ่งที่เหมาะกับเรามากกว่าทำตามคนอื่น								
เห็นด้วย	106	99.1	71	98.6	60	100.0	237	99.2
ไม่เห็นด้วย	1	0.9	1	1.4			2	0.8
10. ชีวิตจะมีคุณค่าหากเราพบความสามารถในตนเอง								
เห็นด้วย	100	93.5	69	95.8	60	100.0	229	95.8
ไม่เห็นด้วย	7	6.5	3	4.2			10	4.2

จากตาราง ความคิดของผู้ตอบแบบสอบถามในข้อที่ต้องการ ความเห็นด้วย พบว่า ผู้ชมเห็นด้วยสูงสุดกับข้อคิดที่ว่า เราทุกคนต่างมีสิ่งดีๆในตัวเอง และ เราต่างต้องค้นหาความสามารถตนเอง จากความคิดเห็นนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 99.6 และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 0.4 และผู้ชมส่วนใหญ่กับเห็นด้วยกับข้อคิด ศัลยกรรมเป็นเหรียญสองด้าน มีทั้งที่ดีและที่พลาด สวยหรือซีเหร่ อยู่ที่ตัวเราเลือกที่จะเชื่อว่าเป็นอย่างไร คนเราควหาสิ่งที่เหมาะกับเรามากกว่าทำตามคนอื่น และ ชีวิตจะมีคุณค่าหากเราพบความสามารถในตนเอง และให้ข้อที่ผู้ชมเห็นด้วยน้อยที่สุดคือ ความงามที่แท้จริงของชีวิต จะเกิดขึ้นเมื่อเราหยุดปรุงแต่งความอยาก และใช้ปัญญาไตร่ตรองทางแก้ปัญหา ผู้ชมเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 93.3 และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 6.7 เนื่องจากผู้ชมอาจมีความคิดเรื่องความงามที่แท้จริงของชีวิตแตกต่างกันออกไป จากที่ผู้วิจัยตั้งประเด็นไว้ไม่สามารถครอบคลุมความคิดทั้งหมดของผู้ชม

จากตาราง ความคิดของผู้ตอบแบบสอบถามในข้อที่ต้องการ ความไม่เห็นด้วย พบว่า ผู้ชมไม่เห็นด้วยสูงสุดกับข้อคิดที่ว่า การศัลยกรรมเป็นหนทางที่จะสวยหล่ออย่างยั่งยืน จากความคิดเห็นนี้ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นด้วยเพียงร้อยละ 8.4 และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 91.6 และข้อที่มีผู้ชมไม่เห็นด้วยน้อยที่สุดคือ ศัลยกรรมเป็นทางเลือกที่ยั่งยืนของการพบความงามในชีวิต จากความคิดเห็นนี้ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 12.6 และไม่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 87.4 ส่วนข้อที่ว่า คนที่สวยหล่อเท่านั้นจะประสบความสำเร็จในชีวิตมีผู้เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลางจาก 3 ข้อที่ผู้วิจัยตั้งความต้องการ ให้ตอบว่า ไม่เห็นด้วย

3.2.10 จำแนกกลุ่มผู้ชมละครตามช่วงอายุ

ตารางที่ 14 แสดงรอบการแสดงของผู้ตอบแบบสอบถาม

รอบ	อายุ							
	น้อยกว่า 13-18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
16 ก.พ. 2556 (14.00น)	16	6.7	63	26.3	11	4.6	17	7.1
17 ก.พ. 2556 (14.00น)	5	2.1	43	18.0	3	1.2	21	8.7
17 ก.พ. 2556 (17.00น)	3	1.2	38	15.9	2	0.8	17	7.1
รวม	24	10.0	144	60.1	16	6.6	55	22.9

จากตาราง ผู้ชมในภาพรวมของการแสดงทั้ง 3 รอบ จัดอยู่ในกลุ่มอายุ 19-21 ปี มากเป็นอันดับที่ 1 โดยคิดเป็นร้อยละ 60.1 รองลงมาคือ กลุ่มผู้ชมในช่วงอายุ 25 ปีขึ้นไป ซึ่งเมื่อรวมจำนวนกลุ่มผู้ชมเป้าหมายหลักและรองเข้าด้วยกัน คือกลุ่มผู้ชมในช่วงอายุน้อยกว่า 13-18 ปี และ กลุ่มผู้ชมอายุ 19-21 ปี พบว่าเป็นร้อยละ 70.2 ของผู้ชมทั้งหมด

ตารางที่ 15 แสดงเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	อายุ							
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	5	2.1	25	10.4	6	2.5	25	10.4
หญิง	19	7.9	119	49.7	10	4.1	30	12.5
รวม	24	10.0	144	60.1	16	6.6	55	22.9

จากตาราง ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยกลุ่มอายุ 19-21 ปี มีความแตกต่างของจำนวนเพศหญิง และชายมากที่สุด ผลต่างคิดเป็นร้อยละ 39.3 และกลุ่มอายุ 22-24 ปี ความแตกต่างของจำนวนเพศหญิง และชายน้อยที่สุด ผลต่างคิดเป็นร้อยละ 1.6

ตารางที่ 16 แสดงถึงผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักเรื่องลูกเปิดซีเฮอร์หรือไม่

ผู้ตอบ แบบสอบถามรู้จัก เรื่องลูกเปิดซีเฮอร์ หรือไม่	อายุ							
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รู้จัก	19	7.9	108	45.1	16	6.6	42	17.5
ไม่รู้จัก	2	0.8	24	10.0			7	2.9
ไม่แน่ใจ	3	1.2	12	5.0			6	2.5
รวม	24	10.0	144	60.1	16	6.6	55	22.9

จากตาราง กลุ่มผู้ชมในกลุ่มอายุน้อยกว่า 13-18 ปี, อายุ 19 - 24 ปี และ 25 ปี ส่วนใหญ่รู้จักเรื่องลูกเปิดซีเฮอร์ก่อนชมการแสดงเรื่องนี้ และกลุ่มผู้ชมอายุ 22 - 24 ปี ทั้งหมดรู้จักละครเรื่องลูกเปิดซีเฮอร์ก่อนชมการแสดงเรื่องนี้

ตารางที่ 17 แสดงถึงผู้ตอบแบบสอบถามเคยชมละครเวทีประเภทละครเพลงหรือไม่

ผู้ตอบแบบสอบถาม เคยชมละครเวที ประเภทละครเพลง หรือไม่	อายุ							
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	12	5.0	134	56.0	15	6.2	39	16.3
ไม่เคย	12	5.0	10	4.1	1	0.4	16	6.6
รวม	24	10.0	144	60.1	16	6.6	55	22.9

จากตาราง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยชมละครเวทีประเภทละครเพลงมาก่อน แต่ในกลุ่มอายุน้อยกว่า 13 - 18 ปี มีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามว่าเคยชมละครเพลง เท่ากันกับจำนวนผู้ชมที่ไม่เคยชมละครเพลง คือ คิดเป็นร้อยละ 5 ของผู้ชมทั้งหมด

ตารางที่ 18 แสดงถึงผู้ตอบแบบสอบถามที่ก่อน และหลังชมละครแล้ว คิดว่าความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองเปลี่ยนไปบ้างหรือไม่

คะแนน	อายุ							
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	SD	ค่าเฉลี่ย	SD	ค่าเฉลี่ย	SD	ค่าเฉลี่ย	SD
ก่อนชมการแสดง	7.5	0.5	7.1	0.3	7.1	0.3	7.3	0.5
หลังชมการแสดง	8.7	1.3	8.0	1.4	8.5	1.6	8.5	1.5

จากตารางแสดง ค่าเฉลี่ยของผู้ชมเรื่องความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเองก่อนชมการแสดง โดยกลุ่มอายุ 19-21 ปี และกลุ่มอายุ 22-24 ปี มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาตนเองก่อนชมละครเพลงเรื่อง "ลูกเบ็ดขี้เหระ" ต่ำที่สุดในทุกกลุ่มอายุคือ 7.1 และ กลุ่มอายุน้อยกว่า 13-18 ปี มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 7.5 เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยก่อนและหลังชมละคร พบว่า กลุ่มอายุ 22-24 ปี มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยก่อน-หลังมากที่สุดคือ 1.4 คะแนน

ตารางที่ 19 แสดงความคิดเห็นต่อละครเวที เรื่อง "ลูกเบ็ดขี้เหร์ เดอะมิวสิคเคิล"

ความคิดเห็นต่อ ละครเวที เรื่อง "ลูก เบ็ดขี้เหร์ เดอะมิว สิคเคิล"	อายุ												รวม		
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี			19 - 21 ปี			22 - 24 ปี			25 ปีขึ้นไป					
	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์
1 แก่นเรื่อง	4.3	0.7	ดี	4.1	0.6	ดี	4.3	0.6	ดี	4.2	0.6	ดี	4.2	0.6	ดี
2 เนื้อหา	4.2	0.6	ดี	3.8	0.6	ดี	4.0	0.6	ดี	4.1	0.6	ดี	3.9	0.6	ดี
3 บทละคร	4.2	0.6	ดี	3.6	0.7	ดี	3.8	0.7	ดี	4.0	0.7	ดี	3.8	0.7	ดี
4 นักแสดง	4.5	0.7	ดี	4.0	0.5	ดี	3.8	0.9	ดี	4.1	0.7	ดี	4.1	0.6	ดี
5 บทเพลง	4.4	0.8	ดี	3.9	0.7	ดี	3.8	0.9	ดี	4.1	0.8	ดี	4.0	0.7	ดี
6 สีสันการเดินรำ	4.5	0.7	ดี	4.1	0.7	ดี	4.2	0.8	ดี	4.3	0.7	ดี	4.2	0.7	ดี
7 สื่อภาพประกอบการ แสดง	4.0	0.7	ดี	3.4	0.8	ปาน กลาง	3.5	0.8	ดี	3.6	0.7	ดี	3.5	0.8	ดี
8 การออกแบบแสง	4.1	0.7	ดี	3.5	0.8	ดี	3.4	0.8	ปาน กลาง	3.8	0.7	ดี	3.6	0.8	ดี
9 เสื้อผ้า	3.9	0.9	ดี	3.7	0.7	ดี	3.5	0.6	ดี	3.6	0.9	ดี	3.7	0.7	ดี
10 ละครในภาพรวม	4.2	0.6	ดี	3.9	0.6	ดี	4.1	0.5	ดี	4.1	0.7	ดี	4.0	0.6	ดี

จากตาราง กลุ่มผู้ชมเป้าหมายหลักในช่วงอายุน้อยกว่า 13-18 ปี มีความชื่นชอบองค์ประกอบ ด้านนักแสดงและลีลาการเต้นรำมากที่สุดด้วยค่าเฉลี่ย 4.5 (S.D 0.7) และให้องค์ประกอบด้านเสื้อผ้าน้อยที่สุดด้วยค่าเฉลี่ย 3.9 (S.D 0.9)

ในขณะที่กลุ่มเป้าหมายในช่วงอายุ 19-21 ปี มีความชื่นชอบแก่นเรื่องและลีลาการเต้นรำมาเป็นอันดับแรก มีค่าเฉลี่ย 4.1 (S.D 0.6 และ 0.7 ตามลำดับ) และให้องค์ประกอบด้านสีภาพประกอบการแสดงน้อยที่สุดอยู่ในเกณฑ์ปานกลางด้วยค่าเฉลี่ย 3.5 (S.D 0.8) องค์ประกอบที่ได้ค่าเฉลี่ยรวมน้อยที่สุดคือสีภาพประกอบการแสดง มีค่าเฉลี่ย 3.5 (S.D 0.8)

ตารางที่ 20 แสดงถึงความคิดเห็นต่อประเด็นเนื้อหาที่น่าสนใจในละครเวที เรื่อง “ลูกเปิดชีห์เหร่ เดอะมิวสิคเคิล”

ความคิดเห็นต่อประเด็น เนื้อหาที่น่าสนใจในละคร เวที เรื่อง “ลูกเปิดชีห์เหร่ เดอะมิวสิคเคิล”	อายุ												รวม		
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี			19 - 21 ปี			22 - 24 ปี			25 ปีขึ้นไป					
	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์	ค่า เฉลี่ย	S.D.	เกณฑ์
1.ละครมีกลิ่นไอของนิทาน เรื่อง “ลูกเปิดชีห์เหร่”	3.7	0.7	ดี	3.6	0.7	ดี	3.8	0.7	ดี	4.0	0.7	ดี	3.7	0.7	ดี
2.ละครนำเสนอได้ สนุกสนาน น่าติดตาม	4.1	0.8	ดี	3.6	0.7	ดี	3.9	0.8	ดี	3.8	0.7	ดี	3.7	0.7	ดี
3.ละครมีความทันสมัย สมัยปัจจุบัน	4.3	0.7	ดี	4.2	0.7	ดี	4.1	0.8	ดี	4.3	0.7	ดี	4.2	0.7	ดี
4.ละครมีการนำเสนอเนื้อหา ให้เข้าใจได้ง่าย	4.3	0.6	ดี	4.3	0.6	ดี	4.5	0.5	ดี	4.2	0.6	ดี	4.3	0.6	ดี

5.ละครให้ข้อคิดเรื่องการ ศีลยกรรม	4.4	0.7	ดี	4.1	0.7	ดี	3.9	0.9	ดี	4.2	0.8	ดี	4.1	0.7	ดี
6.ละครให้ข้อคิดเรื่องคุณค่า ชีวิตและความงามที่ยั่งยืน	4.4	0.9	ดี	4.0	0.8	ดี	4.0	0.7	ดี	4.1	0.9	ดี	4.0	0.8	ดี
7.ละครแทรกธรรมะในพุทธ ศาสนาได้อย่างกลมกลืน	4.2	0.6	ดี	3.6	0.9	ดี	3.6	1.0	ดี	3.8	0.9	ดี	3.7	0.9	ดี
8.ละครมีความเหมาะสมต่อ การสนใจเยาวชน	4.4	0.7	ดี	4.0	0.7	ดี	4.1	0.8	ดี	4.1	0.7	ดี	4.1	0.7	ดี

จากตาราง ผู้ชมในกลุ่มอายุน้อยกว่า 13-18 ปี เห็นว่าละครเพลงเรื่อง "ลูกเบ็ดขี้เหว" ให้ข้อคิดเรื่องการศีลยกรรมและมีความเหมาะสมต่อการสนใจเยาวชน ด้วยค่าเฉลี่ย 4.4 (S.D 0.7) ในขณะที่ผู้ชมช่วงอายุ 19-21 ปี และในช่วงอายุ 22-24 ปี คิดว่าละครมีการนำเสนอเนื้อหาให้เข้าใจได้ง่ายมากที่สุด ด้วยค่าเฉลี่ย 4.3 (S.D 0.6) และค่าเฉลี่ย 4.5 (S.D 0.5) ตามลำดับ ส่วนผู้ชมที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไปคิดว่า ละครมีความทันสมัยปัจจุบัน ด้วยค่าเฉลี่ย 4.3 (S.D 0.7)

ตารางที่ 21 แสดงถึงความคิดของท่านจากการชมละครเรื่อง "ลูกเปิดซีเหร่"

ความคิดของท่านจาก การชมละครเรื่อง"ลูก เปิดซีเหร่"	อายุ								รวม	
	น้อยกว่า 13 - 18 ปี		19 - 21 ปี		22 - 24 ปี		25 ปีขึ้นไป			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เราทุกคนต่างมีสิ่งดี ๆ ในตัว										
เห็นด้วย	24	100.0%	143	99.3%	16	100.0%	55	100.0%	238	99.6%
ไม่เห็นด้วย			1	0.7%					1	0.4%
2. เราต่างต้องค้นหาความสามารถของตัวเอง										
เห็นด้วย	24	100.0%	143	99.3%	16	100.0%	55	100.0%	238	99.6%
ไม่เห็นด้วย			1	0.7%					1	0.4%
3. คนที่สวຍหล่อเท่านั้นจะประสบความสำเร็จในชีวิต										
เห็นด้วย	5	20.8%	11	7.6%	1	6.3%	7	12.7%	24	10.0%
ไม่เห็นด้วย	19	79.2%	133	92.4%	15	93.8%	48	87.3%	215	90.0%
4. การศัลยกรรมเป็นหนทางที่จะสวຍหล่ออย่างยั่งยืน										
เห็นด้วย	2	8.3%	10	6.9%	1	6.3%	7	12.7%	20	8.4%
ไม่เห็นด้วย	22	91.7%	134	93.1%	15	93.8%	48	87.3%	219	91.6%

5. ศัลยกรรมเป็นเหรียญสองด้าน มีทั้งที่ตีและที่พลาด										
เห็นด้วย	24	100.0%	141	97.9%	16	100.0%	51	92.7%	232	97.1%
ไม่เห็นด้วย			3	2.1%			4	7.3%	7	2.9%
6. ศัลยกรรมเป็นทางเลือกที่ยั่งยืนของการพบความงามในชีวิต										
เห็นด้วย	3	12.5%	18	12.5%	2	12.5%	7	12.7%	30	12.6%
ไม่เห็นด้วย	21	87.5%	126	87.5%	14	87.5%	48	87.3%	209	87.4%
7. ความงามที่แท้จริงของชีวิต จะเกิดขึ้นเมื่อเราหยุดปรุงแต่ง ความอยาก และใช้ปัญญาไตร่ตรองทางแก้ปัญหา										
เห็นด้วย	23	95.8%	134	93.1%	15	93.8%	51	92.7%	223	93.3%
ไม่เห็นด้วย	1	4.2%	10	6.9%	1	6.3%	4	7.3%	16	6.7%
8. สวยหรือซีเห่ อยู่ที่ตัวเราเลือกที่จะเชื่อว่าเป็นอย่างไร										
เห็นด้วย	24	100.0%	130	90.3%	15	93.8%	48	87.3%	217	90.8%
ไม่เห็นด้วย			14	9.7%	1	6.3%	7	12.7%	22	9.2%
9. คนเราควหาสิ่งที่เหมาะกับเรามากกว่าทำตามคนอื่น										
เห็นด้วย	24	100.0%	142	98.6%	16	100.0%	55	100.0%	237	99.2%
ไม่เห็นด้วย			2	1.4%					2	0.8%
10. ชีวิตจะมีคุณค่าหากเราพบความสามารถในตนเอง										
เห็นด้วย	23	95.8%	139	96.5%	16	100.0%	51	92.7%	229	95.8%
ไม่เห็นด้วย	1	4.2%	5	3.5%			4	7.3%	10	4.2%

จากตาราง มีความเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ผู้ชมได้รับจากละคร ดังนี้

- 1.เราทุกคนต่างมีสิ่งดีๆในตัว เราต่างต้องค้นความสามารถตนเองและคนเราควหาสิ่งที่เหมาะสมกับเรามากกว่าทำตามคนอื่น ผู้ชมในกลุ่มอายุน้อยกว่า 13-18 ปี , กลุ่มอายุ 22-24 ปี และ อายุ 25 ปีขึ้นไป แสดงความเห็นด้วยทุกคน 100% กับข้อความดังกล่าว
- 2.ผู้ชมในกลุ่มอายุ 19-21 ปี มีการแบ่งแนวความคิดที่แตกต่างกันในทุกประเด็น คือ มีทั้งที่แสดงความเห็นด้วย และไม่เห็นด้วยในแต่ละประเด็น โดยไม่มีการแสดงความเห็นด้วยทั้งหมด หรือไม่เห็นด้วยทั้งหมดกับประเด็นใดเลย
- 3.ประเด็นที่มีทั้งผู้ชมแสดงความคิดเห็นทั้งกรณีเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยในทุกกลุ่มอายุคือ ประเด็นเรื่อง คนที่สวຍหล่อเท่านั้นจะประสบความสำเร็จในชีวิต, การศัลยกรรมเป็นหนทางที่จะสวຍหล่ออย่างยั่งยืน, ศัลยกรรมเป็นทางเลือกที่ยั่งยืนของการพบความงามในชีวิต และ ความงามที่แท้จริงของชีวิตจะเกิดขึ้นเมื่อเราหยุดปรุงแต่งความอยากและใช้ปัญญาไตร่ตรองทางแก้ปัญหา